

Vikingové. Léta Páně 979...

VRANÍ KOST

The background of the cover features a Viking warrior in chainmail and a horned helmet, holding a sword. The warrior is positioned in the lower half of the image, looking upwards. The sword is held vertically, with the blade pointing towards the top of the frame. The background is a dark, moody landscape with a bright light source, possibly the sun or moon, creating a hazy, atmospheric effect.

ROBERT LOW

VRANÍ KOST

VRANÍ KOST

PŘÍSEŽNÉ BRATRSTVO

ROBERT LOW

Přeložil Václav Viták

Vydalo nakladatelství BB / art s.r.o. v roce 2014

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2012 Robert Low

Map © 2012 John Gilkes

All rights reserved.

Z anglického originálu *Crowbone*

(Published by HarperCollins *Publishers*, London, 2012)

přeložil © 2013 Václav Viták

Redakce textu: Eva Císařová

Jazyková korektura: Jan Řehoř

Grafická úprava obálky: Jan Matoška

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7461-889-5

Mé ženě Kate,
která mi pomáhá vidět skutečně podstatné věci

V jílci je sláva
V topůrku je statečnost
V ostří je strach

Epická báseň Helgiho Hjörvarðssona

Finsko léta Páně 981

Kůži měli ti válečníci už ochablou a voskově žlutou, přesto byl pohled na ně znepokojivý. Před smrtí na nich roztál sníh a ty kapky vody pak zase zmrzly, proto se teď zdálo, jako by se zase začali potit. Měli na sobě spoustu černých nebo nažloutlých podlitin a rozšklebených rudých ran připomínajících široce rozevřená ústa bez rtů. Pokrývala je krvavá krusta, která v mrazu rychle tvrdla a tmavla.

Jeden z nich jako by se na každého, kdo na něj pohlédl, díval se zmatenou nevyslovenou otázkou ve skelných, mrtvých očích. Měl na sobě nevydělanou kůži, která byla nyní rozťatá a s ní i jeho břicho, z něhož mu vylézala střeva. Muž stále svíral okraje kůže tak silně, že ronila vodu. Zdálo se, že se snaží zoufale a s veškerou silou otvor zavřít, aby nedovolil těm namodralým hadům vylézt z břicha. Měl divoce rozčuchané, neučesané vlasy a a pod nosem nudli, která potřebovala utřít.

Na to už je příliš pozdě, pomyslel si Olaf Vraní kost.

Tihle drobní černovlasí Laponci ze zasněžených kopců byli tak odolní a zarputilí, že se jich báli i Norové z Gjesvaeru, kteří lovili velryby, mrože a lední medvědy mezi ledovými krami severních moří. Věděli, že Laponci dokáží stopovat člověka tak nepozorovaně, že to zjistí až v okamžiku, kdy mu srdcem projede kostěný hrot šípu.

Nebojí se s námi dokonce střetnout v rovném, čestném boji, říkal si Olaf s obavou v duchu, a zabíjejí nás postupně jednoho po druhém, jako kdyby pomalu po jednotlivých zásecích podtínali mohutný strom. Nedaleko odtud ležela těla mužů, kteří měli teď ruce složené na hrudi a pláště přetažené přes obličej. Bývali zdatní i chytrí, ale z vesele halasných a vychloubačných válečníků se změnili v pouhé balíky šatstva, bez hnutí spočívající ve sněhu jako právě poražené kmeny a stejně jako ony tvrdé a ledové.

Pokud jde o Laponce, Olafovi bojovníci se s těmito horskými lovci

střetli už mnohokrát, ale poprvé jich viděli tolik mrtvých na jednom místě. Muži mezi těmi těly tiše a opatrně chodili, jen tu a tam něco zabručeli a mlčky si je prohlíželi. Občas do nich rýpli, nebo k nim přiklekli, aby důkladně prozkoumali kaluže krve kolem nich a jejich zranění plná úlomků kostí. S námahou se snažili ignorovat podivnost těchto válečníků ve zvířecích maskách a nevzpomínat na staré příběhy o čarodějnických schopnostech laponských šamanů.

Murrough si jednou z těch kožených laponských masek čistil svou velkou válečnou sekyru, používanou klanem Dál Cais, a přitom pošilhával po ležících mrtvých Laponcích. Pak k jednomu z nich přistoupil, rýpl do něj špičkou boty a prohlásil: „Jsem si jistej, že tohohle jsem zabil včera.“ I když to neměl v úmyslu, vyjádřil těmito slovy nepříjemné tušení všech ostatních.

JEDNA

Ostrov Man, léta Páně 979

Tři mniši se schovávali uvnitř *keeillu*, malé temné stavby, která páchla rybinou. Tiskli se k sobě a cítili, jak jim chlad zalézá do kostí, jednomu z nich to ale už bylo jedno, protože umíral. Když se ale Drostan po straně podíval na orlí nos a zarudlou tvář kněze, který zde žil, pomyslel si, že tento jeho bratr ve víře je k zimě možná ještě lhostejnější než ten umírající.

„Jsem na konci cesty, bratře,“ chraplavě zašeptal Sueno. Drostan se prudce vytrhl z vlastních myšlenek a otočil se opět ke svému ležícímu příteli a bratru v Kristu, jehož znavená tvář se ve slabé záři lampy s rybím tukem leskla potem.

„Nesmysl,“ lhal Drostan. „Až se zítra po bouři opět vyjasní, sejdemě dolů do kostela v Holmtunu a tam nám pomohou.“

„Nikdy tam nedojde,“ zaskřehotal kněz drsně jako havran a donutil tak Drostana, aby se k němu rozlíceně otočil.

„Mlč, ty... copak v sobě nemáš žádnou lásku k bližnímu?“

Kněz Drostanovi odpověděl nezřetelným zamumláním, které mohlo znamenat tichý smích nebo také zašeptanou kletbu, ale pak k němu bez varování naklonil svůj zlý orlí nos tak prudce a tak blízko, že Drostan bezděčně ucukl. Na jeho tvář nebyl příjemný pohled. Obličej měl rámovaný prameny mastných, kovově šedých vlasů a pokožku na něm dlouhodobým působením vlhkého prostředí tak vylouhovanou, že mu v příšeří kaple svítla jako rozpraskaná pustá pláň, na níž se v noci světlé plochy nenadále střídají se zcela temnými místy. V čelistech už měl jen pár posledních zkažených zubů. Když mluvil, pohybovaly se mu v ústech jako černé runové kameny.

„Ztratil jsem lásku k bližnímu,“ zasyčel. V jeho kněžských očích žhnuly uhlíky, které ale náhle jako by ztratily svůj žár a místo něho se v nich

objevil skelný pohled. Zvedl se a popošel k ubohému ohýnku, který skoro nehrál, aby do něj trochu přiložil. Měl ohnutá záda a ošklivě kulhal.

„Ztratil jsem ji,“ opakoval a zakroutil hlavou. „Tam na velké bílé pláni. Tam leží, vydána na pospas vlkům, liškám a pohanským trollům v nevydělaných kůžích, kteří tam žijí. Ale ne, ne, Bůh jí nedá zhynout, znovu ji naleznou. Bůh jí nedá zhynout.“

Drostan, otřesený jeho slovy, se schoulil do sebe. O knězi mnoho nevěděl, ale věci, které se mu o něm donesly, příjemné nebyly. Trochu pomatený, říkali jedni, další se zlovolným humorem prohlašovali, že prý sedával na sloupu, ale spadl z něho. Také byl cizinec. Tohle Drostan nyní poznal osobně, protože kněz mluvil drsným hlasem s velmi divným přízvukem.

„Nechť Bůh dá, abys ji znovu brzy našel a došel klidu, bratře,“ řekl zbožně, i když skrze zaťaté zuby.

Kněz k němu znovu otočil tvář se zlým orlím nosem.

„Já nejsem žádný tvůj bratr, ty jeden culdee,“ řekl s krajním pohrdáním. „Jsem z Hammaburgu a vyznávám pravou víru. Jsem mnich i kněz současně.“

„A já jsem Keledei, pouhý poustevník, druh Boží, stejně jako tahle ubohá duše. Přesto jsme tady,“ odpověděl mu Drostan a pak podrážděně dodal: „Bratře.“

Venku déšť bičoval kamenné stěny a vítr hnal dovnitř mokrý vzduch, jenž překrýval pach rybího tuku hořícího v lampě a vyvolával dojem, že ti tři jsou v útrobách nějakého lodního vraku. Kněz z Hammaburgu se podíval nejprve doprava, pak doleva a nakonec nahoru, jako by hledal Boha v nízké střeše, kterou měl těsně nad hlavou. Vzápětí se usmál a ukázal opět těch několik zkažených zubů, které mu zbývaly v ústech.

„Není to žádný sál,“ připustil, „ale prozatím mi slouží dobře.“

„Jestliže nejsi jeden z nás,“ řekl rozzlobeně Drostan, zatímco se snažil Suena lépe ochránit před chladem, „co děláš tady na tomhle místě?“

Při těch slovech se znovu posadil a mávl rukou ve výmluvném gestu, kterým jako by obsáhl celý *keeill*, v němž se všichni nacházeli. Přitom si málem odřel hřbet ruky o hrubý neopracovaný kámen jeho studených zdí. *Keeill* měl čtvercový půdorys o straně dlouhé jako dva a půl vysokého muže a střechu tak nízkou, že se v něm mohl člověk stěží postavit.

V kopcích na ostrově Man se však podobná stavba považovala za kapli a Drostan i Sueno měli oba také takovou. Jako culdeeové, tedy druhové Boží, šířili na ostrově Boží slovo a kázali každému, kdo byl ochoten jim naslouchat. Patřili k mnišské komunitě, jejíž členové se vydávali do světa a stávali se osamělými poustevníky.

Tento mnich byl ale skutečný kněz z Hammaburgu, *clerk regular*, který směl kázat, udělovat svátost a vzdělávat ostatní. Přesto byl v pravém slova smyslu i řeholníkem, protože složil předepsaný řádový slib a v osamocení rozjímal o Bohu. Drostana však zaráželo, jak se tento podivný klerik může označovat za dokonalé spojení mnicha a kněze, když s druhy Božími nesdílí stejnou víru a dokonce zřejmě ani nechová lásku k bližnímu.

Drostan spolkl tyto hořké pocity, ještě zhoršené vědomím, že ten cizí kněz má pravdu, neboť Sueno skutečně umíral. Tiše se proto omluvil Bohu za to, že zhřešil pýchou.

„Čekám na nějaké znamení,“ řekl kněz z Hammaburgu po dlouhém mlčení. „Urazil jsem Boha, přesto však vím, že se mnou ještě neskoncoval. Čekám, že mi dá nějaké znamení.“

Kněz se při těch slovech trochu posunul, aby našel příjemnější polohu, a Drostanův pohled padl na jeho neobuté chodidlo. Polovina ho chyběla, nebyly na něm žádné prsty, místo nich jen podivně zkrabatělé maso. Kněz na něm proto nemohl nosit ani botu ani sandál, a pokud šel bez pomoci hole nebo berly, muselo to pro něj znamenat hroznou bolest. Drostan si uvědomil, že je to součást pokání, které si tento zvláštní kněz uložil, zatímco čeká na Boží znamení.

„Čím jsi urazil Boha?“ zeptal se, ale spíše jen z povinnosti, protože měl myšlenky soustředěné na Suenu, chvějícího se zimou.

Chvilí bylo ticho, pak se kněz zavrtěl, jako by se probouzel z nějakého snu.

„Ztratil jsem ji,“ řekl prostě. „Měl jsem ji na starost, ale ztratil jsem ji.“

„Lásku k bližnímu?“ zeptal se Drostan, aniž vzhlédl. Nevšiml si proto hněvivě žhnoucích knězových očí, které pak ale opět potemněly jako hladina moře zastíněného těžkými mraky.

„Tu jsem ztratil dávno. Dánové ji ze mě vyrvali. Měl jsem ji, ale ztratil jsem ji.“

Drostan zapomněl na Suena, podíval se na kněze s orlím nosem a dlouho na něj bez hnutí zíral.

„Dánové?“ opakoval a nato se pokřižoval. „Požehnáno buď toto počasí, bratře, které nás chrání před Dány z Dyfflinu.“

Kněz z Hammaburgu se náhle začal intenzivně zabývat ohněm, z něhož nakrátko vyšlehly vysoké plameny, pak ale kvůli přiloženému mokrému dřevu opět pohasly. Oheň znovu začal kouřit a jen tak tak hořel.

„Měl jsem ji, tam venku ve stepích na východě Gardariki,“ pokračoval kněz, jako kdyby mluvil jen do prázdna. „Ztratil jsem ji. Leží tam a čeká, a já čekám na nějaké znamení od Boha, čekám, až mi řekne, že jsem se již dostatečně kál za své selhání, že jsem nyní opět hoden si pro ni znovu jít, a že mi také vyjeví, kde ji najdu.“

Drostan byl šokován. Slyšel o Gardariki, o zemi slovanských Rusů, byl to pro něj však jen neurčitý název něčeho, co se nacházelo nepředstavitelně daleko, tak daleko, že se mohlo jednat o pouhou legendu. Jenže teď měl před sebou člověka, který v Gardariki byl – nebo to alespoň tvrdil. Drostan si ale vzpomněl, že podle některých je tento poustevnický mnich blázen.

Rozhodl se, že si myšlenky, které se mu honily hlavou v souvislosti s jeho cestou sem, ponechá pro sebe. Šel navštívit Suena, našel ho ale nemocného. Rozhodl se proto, že ho doveде dolů do kláštera, kde by se o něj postarali. Nakonec ho ale napůl donesl sem, do této malé kaple. Nechtěl mluvit o tom, jakým řízením Božím se do ní dostali. Bouře, která propukla, byla strašná, ale Bůh jim seslal světlo, které je zavedlo až sem na toto místo tak prosycené svatým tajemstvím, že se skoro báli dýchat.

Cyničtější část Drostanova já ale říkala, že se v kapli těžko dýchá ne kvůli posvátnosti, ale kvůli puchu z hořícího rybího tuku a dýmu z ohně. Drostan se v temné kapli usmál. Tyhle necitelné myšlenky byly Suenovým dílem, protože dokud on a Sueno nezjistili, že je od sebe dělí jen pár mil cesty hlodášovými keři, každý z nich byl sám, a Drostan proto nikdy nepochyboval o své víře.

Jakmile se však začal se Suenem setkávat a mluvit, objevil, co to je pochybování a kladení otázek. Zdálo se, že starší mnich neuměl uvažovat jinak. Drostan se právě proto ptal sám sebe, proč se Sueno dal

k jejich komunitě a proč vede poustevnický život v kopcích, kde je slyšet jen sténání větru. Přesto nikdy nelitoval, že ho potkal.

Uvnitř kaple na dlouho zavládlo ticho. Bylo slyšet jen bubnování deště a svištění větru, který dovnitř pronikal špatně omítnutými stěnami plnými otvorů. Drostan věděl, že kněz z Hammaburgu má pravdu. Ať byl Sueno jakkoli paličatým starým mnichem, nyní se chystal předstoupit před svého Pána, který ho bude soudit. Drostan se tiše modlil, aby Bůh byl jeho přítelem milostiv.

Kněz z Hammaburgu seděl ponořen do svých myšlenek. Uvědomoval si, že řekl příliš mnoho i příliš málo. Po dlouhé době zase viděl nějakého ži-vačka, a proto si stále nebyl jist, zda ti dva culdeeové nejsou jen preludem.

Když oba vklopýtali dovnitř z vichru a deště, zažil na okamžik zvláštní pocit, který však s jejich vlastním příchodem neměl nic společného. Dávno už byl zvyklý mluvit s přízraky. Věděl, že někteří z těch, kteří se mu zjevují, jsou už dlouho mrtví – například Starkad, který ho pronásledoval po řekách celého Gardariki dolů na jih a pak i v samotné Svaté zemi, dokud ho nezmasakrovali jeho vlastní lidé. Nebo Einar Černý, vůdce přísežného bratrstva a muž, jehož kněz z Hammaburgu nenáviděl tak, že by ho rád vzkřísil jen proto, aby pak mohl sledovat, jak ten mořský lupič znovu umírá. Nebo Orm, nový náčelník přísežných bratrů, ale očím Boha stejně nemilý.

Ne, ten podivný pocit přišel, když se jeden z těch dvou mnichů představil jako Drostan a očekával, že se na oplátku dozví jméno svého hostitele. Kněze z Hammaburgu zaskočilo, že si není schopen okamžitě vybavit vlastní jméno. Dostal i strach, protože o ně nechtěl přijít jako o tolik jiných věcí, které už ztratil, mezi nimi například lásku k bližním. Tu mu už dávno vzali Dánové z přísežného bratrstva tam ve velké bílé pustině, na níž stále leží násada od svatého kopí někde ve stepní trávě mezi liščími výkaly. Kněz alespoň doufal, že tam stále je, že ji Bůh chrání, dokud nepřijde čas, kdy ji bude možno najít a odvézt.

Ten, kdo ji odveze, budu rozhodně já, pomyslel si, já, Martin. Mumlal si tyhle věty zanícenými ústy s několika posledními zuby. Mé jméno je Martin, mé jméno je bolest.

Sueno se před úsvitem probudil a jeho kašláním vytrhlo ze spánku i druhé dva. Drostan ucítil, jak mu Sueno sevřel rukou podobnou pařátu předloktí, a nadzdvihl se proto.

„Jsem vyřízený,“ řekl mu Sueno a Drostan tentokrát mlčel. Nemocný mnich proto spokojeně přikývl.

„Správně,“ prohlásil mezi dvěma sípavými nádechy. „Teď mě pozorně poslouchej, protože tohle jsou slova umírajícího.“

„Bratře, jsem pouhý mnich, proto tě nemohu vyzpovídat. Je tu ale skutečný kněz...“

„Mlč. My dva jsme tyhle jemňůstky ignorovali, když si k nám v kopcích přišla nějaká ubohá duše pro rozhřešení. Záleželo jí na tom, že se stejně dobře mohla vyzpovídat ze svých hříchů nějakému stromu nebo kameni? Ne, nezáleželo. Stejně tak na tom nezáleží mně. Poslouchej, protože můj čas už nadchází. Jen si říkám, vezme si mě k sobě náš Pán, nebo bohyně Hel?“

Sueno mluvil tak tiše, že jeho slova skoro zanikla v průvanu. Drostan se proto probral ze svých úvah a konejšivě poklepal svého druha po rameni.

„V pekle pro tebe nemají přichystaný žádný kotel, bratře,“ prohlásil pevně a starý mnich se zasmál. Způsobil si tím ale záchvat sípavého kašle.

„Bez ohledu na to, který bůh si mě k sobě vezme,“ řekl pak, „zemřu nemocný v posteli a ne v boji.“

Drostan překvapeně zamrkal, protože jasnější vyjádření pohanství a neznabožství ještě neslyšel. Sueno v sobě ale našel sílu, aby ho jednou rukou lehce poplácal.

„Sueno je zkomolenina jména Svein, protože líp ho zdejší lidi vyslovit nedovedou,“ řekl. „Pocházím z Venheimu v Eidfjordu, i když už tam není žádný člověk, který by si mě pamatoval. Do Jorviku jsem přišel s Erikem. Nosil jsem mu Ódinovu dceru.“

Sueno se zarazil, nadzdvihl se a ještě více sevřel Drostanovi paži.

„Slib mi, Drostane, jako bratr v Kristu a ve jménu Boha,“ sykl, „slib mi, že vyhledáš dědice linie Ynglingů a že mu sdělíš to, co ti teď řeknu.“

Pak opět klesl zpět a mumlal. Drostan, vyděšený tím, co slyšel, mu setřel z úst sliny. Ódinova dcera? To je čistokrevné pohanství, nad slunce jasnější.

„Přisahej ve jménu Krista, bratře. Přisahej, jestli mě máš rád...“

„Přisahám, přísahám,“ vyjekl Drostan, který hlavně chtěl, aby starý muž už přestal mluvit. Nato ho zaplavila hanba, když si uvědomil, jaké má myšlenky, a pokusil se je zahnat modlením.

„Přestaň s tím,“ zavrčel Sueno. „Od okamžiku, kdy mě před třiceti lety odvedli ze Stainmore, jsem slyšel tolik modlení před posledním pomazáním, že už žádné nepotřebuju. Ty zkurvený zrádci. Ty zkurvený bohové Asgardu nás tehdy opustili...“

Opět se odmlčel. V kapli vládlo ticho, jen vítr hnal dovnitř prasklinami ve zdech vlhký vzduch, který se uvnitř točil a strhával s sebou kouř z ohně a z olejové lampy. Kvůli tomu se trojici mnichů uvnitř dýchalo ještě hůř. Sueno sípal jako rozbitý kovářský měch. Pak se mu podařilo opět nadechnout a znovu promluvil.

„Nechod s tím za matkou králů. Ne za Gunnhildou, Erikovou ženou, tou čarodějkou. Za ní ne. Nepatří do linie Ynglingů a žádný ze synů téhle čubky, který ještě žije, si nezaslouží svatbu s Ódinovou dcerou... Asgard to ukázal, když se jeho bohové od nás ve Stainmore odvrátili.“

Drostan se pokřížoval. Nerozuměl téměř vůbec Suenovu blábolení, věděl však, že jeho druh najednou mluví jako strašný pohan.

„To, co ti teď řeknu, pověz tomu mladíkovi, jestli je ještě naživu,“ žádal ho Sueno unaveně chraplavým hlasem. „Je z krve Haralda Krásnovlasého a pravým dědicem trůnu norských králů. Je Tryggveho synem a já vím, že žije. Doneslo se to ke mně dokonce i sem do těchto zapadlých končin. Pověz mu, co ti řeknu. Přisahej mi...“

„Přisahám,“ vyjekl rychle Drostan, nyní znepokojený kvůli krvi, která začala Suenovi téci z úst na rozpraskané rty.

„Dobře,“ řekl starý mnich. „Teď poslouvej. Víím, kde se nachází Ódinova dcera...“

Martin z Hammaburgu, kterého Drostan a Sueno přestali vnímat, seděl v temnotě a naslouchal jejich rozhovoru. Zapomněl dokonce i na pahýl svého chodidla, přestože ho již neexistující prsty neustále hrozně bolely – zjevně to byla součást pokání, které na něj seslal Bůh – neboť sykavým, zastřeným hlasem starého mnicha, vykašlávajícího krev, k němu promlouval naléhavě sám Pán.

Znamení tak jasné jako plameny na nebesích. Po všem tom čase stráveném v hrubé kamenné chatrči neuměle oplácané hlínou a nízké tak, že se v ní i krysy musely hrbít, po nadějích, že ho Kristus neopustil, konečně kýžené znamení. Martin v extázi z této skutečnosti sám sobě blahopřál. Cítil, že mu ze zmrzačených úst vytékají sliny, ale vůbec se nesnažil si je otřít. Po chvíli se mu ale bolest do nohy pomalu vracela jako tehdy, když mu omrzlé chodidlo poté, co se zachránil z ledu a mrazu stepní zimy, postupně začalo roztávat.

Ta bolest byla věčná a mučivá, ale Martin ji vítal stejně jako předtím celé ty roky, protože pokaždé, když mu opět projela nohou, mu připomněla jeho nepřátele, Orma Medvědobjce, který vedl přísežné bratrstvo, Finna, muže, který se ničeho a nikoho nebál, i Tryggveho syna Olafa Vraní kost, pokrevného příbuzného Haralda Krásnovlasého z linie Ynglingů a pravého dědice norského trůnu.

Existuje způsob, jak naplnit Boží soud, pomyslel si Martin, jak získat zpět, co bylo ztraceno, a jak potrestat všechny ty, kdo mařili Jeho záměry. Dokonce se nyní ukázal i pravý účel tří zlatých mincí, které dostal před mnoha lety od vládce Kyjeva a nikdy neutratil. Kněz se podíval na kámen, pod nímž je měl schované. Pěkný, těžký kámen, který přesně padne do dlaně.

Za úsvitu, kdy starý mnich vykašlal poslední krev a s ní i svůj život, už Martin věděl, co udělá.

Hammaburg, o několik měsíců později...

Říkalo se, že člověk při pohledu na Hammaburg zalapá po dechu, protože tohle město nemělo konce. Stovky stavení lemovaly bahnité břehy a táhly se i do vnitrozemí. U přístavních hrází byly nekonečné řady lodí, buď uvázané u kůlů nebo vytažené na břeh, na nichž se hemžili muži jako mravenci na mrtvé rybě.

Všude byla skladiště, vozy, soumaři i lidé, kteří všichni zřejmě křičeli, jak mohli, aby přehlušili dunění kovářských kladiv, skřípění náprav a ječení prodavaček ryb, jež dokonale připomínalo vztekklý křik hašteřících se racků.

Nad vším tím shonem se tyčila velká dřevěná zvonice křesťanského

kostela, který byl pýchou Hammaburgu. V něm seděl hlavní Kristův kněz zvaný biskup a Olaf Vraní kost slyšel, že tenhle biskup je skoro stejně významný jako papež, hlava všech Kristových kněží.

Olafovi bylo sotva sedmnáct let, ale už měl v sobě nadutost někoho, kdo na rozdíl od jiných zcestoval spoustu dalekých krajů. Oč víc bylo těch několik mužů, jež měl s sebou, Hammaburgem uneseno, o to víc on sám dával najevo nezájem. Vždyť viděl na vlastní oči Velké město zvané Konstantinopol, jemuž zdejší lidé říkali Miklagard a mluvili o něm tlumeným hlasem, který člověk používá, když je řeč o místech, jež jsou legendou. Olaf Vraní kost se ulicemi Miklagardu ale procházel a chodil během ospalých horkých odpolední, kdy se nehnulo ani stéblo trávy, po jeho kamenných terasách plných květín, na nichž zurčely jak dar od boha Aegira, pána hlubokých vod, chladivé fontány.

Pyšně si vykračoval v okolí Hagie Sofie, této velké epické básně z kamene, vedle níž vypadala hammaburgská *katedrála* jakou pouhý dřevěný domek na vodě. Olaf vzpomínal na ulice kolem Hagie, dlážděné velkými, oblémi šedými kameny a malými barevnými oblázkami ve spárách mezi nimi, a na tlusté holuby, kterým se už ani nechtělo létat, a tak se člověku pletli pod nohama a jen neochotně uhýbali.

Kněží v Hammaburgu nosili hnědé kutny, rozeznávali zvony a zpívali, protože pláli zápalom pro svého studeného Bílého Krista – a to tak velkým, že Dánové nakonec už nemohli dál vystát biskupa Ansgara, apoštola severu, a předtím, než vypluli proti proudu řeky, mu tady všechno zapálili pod zadkem. K těmto událostem došlo ale před nějakými padesáti lety, takže po jejich násilnickém činu nyní stěží zbývaly nějaké stopy – a Olaf Vraní kost slyšel, že hammaburgští kněží se stále vydávají šířit víru na sever se stejnou neústupností, s jakou se balvany posunují po svahu dolů.

Na Olafa ale zápal těchto oholených mnichů neučinil žádný dojem, protože věděl, že chce-li člověk pocítit moc Bílého Krista, pak je k tomu vhodným místem pouze Miklagard, pupek světa. Vousatí kněží Velkého města se usazovali na zídkách a na rozích ulic, dokonce i na hlavicích sloupů, vykřikovali naučení o víře a hádali se jeden s druhým. Olafovi Vraní kosti se zdálo, že v Miklagardu je knězem každý a chrámy tam mohly mít klidně zlacené kupole i pouhou jednoduchou střechu s jediným křížem.

Ve Velkém městě člověk nemohl koupit chleba, aniž by se s pekařem nepobavil o povaze jeho Boha. Dokonce i děvky diskutovaly se svými zákazníky o tom, kolik Kristových valkyr může existovat najednou, zatímco si zvedaly spodničky. Tam také Olaf Vraní kost objevil, že může existovat něco jako prostitutka.

Hammaburské děvky ale myslely jen na peníze. Tady visela ve vzduchu těžká mlha, podobná mokré hedvábné přikrývce a Kristovi následovníci se potili, klekali si a chroptěli ustrašeně své prosebné modlitby, protože půda se pohnula a někteří engličtí kněží tvrdili, že se nad jejich zemí přehnal ohnivý drak. Jasně znamení, že svět spěje do záhuby, k níž má podle předpovědi jednoho dávného věstce dojít tisíc let po narození jejich umučeného Boha. Zdálo se, že už nezbyvá mnoho času.

Olafovi muži se téměř tvrzeň smáli, protože to většinou byli praví Slované z Rusi, kteří jedli koně, což z nich dělalo v očích Kristových následovníků pohany. Věděli, že pokud má přijít Rökk, Soumrak, pak ho žádné zpěvy a vyzvánění Kristových zvonů nezastaví, protože bohové nemají žádnou moc nad zánikem všech sil, a jejich osudem je zemřít stejně jako všichni ostatní.

Harek, který měl přezdívku Gjallandi, dodal, že ani sebeprosebnější modlení nezabrání Lokimu v tom, aby nezmuchlal zemi do koule jako kus starého hadru a neječel na svou ženu, že má okamžitě přinést zpátky vědro, do kterého se zachytává jed, jenž mu z tlamy Světového hada kape na tvář. Harek tohle říkal hlasitě a opakovaně, jak se hodí na skalda, kterému se přezdívá Samec, a kdykoli otevřel pusou, ostatní jen vzdychli.

I když muži ze severu věděli, co je skutečnou příčinou událostí, stejně jim z pomyšlení, jak Loki naloží se zemí, naskakovala husí kůže. Možná že všechny opravdu čeká soumrak bohů a konec světa.

Olaf Vraní kost byl ale toho názoru, že arogance těchto Kristových vyznavačů je neskutečná. Oni opravdu věřili, že zrození jejich Božího syna zvěstovalo začátek posledního tisíce let existence světa a že téměř každému už vypršel jeho čas. Podle jejich výpočtů zbývalo dvacet let. Dobré křesťanské děti, které se nyní narodí, budou v době, kdy jejich rodiče vstanou z hrobu a kdy pro všechny nastane den posledního soudu, teprve mladými lidmi.

Olaf se trochu schoulil kvůli těmto myšlenkám, jež se mu právě honily

hlavou, protože až příliš dobře věděl, jak náladoví mohou být bohové. Celý život žil jako na ostří nože – stačilo, aby nějaký pták jen mávl křídlem, a ten závan vzduchu mu mohl přinést zkázu nebo ho naopak vyzvednout na trůn, na který měl podle svého názoru právoplatný nárok. Protože však upadl u kyjevského knížete Vladimira v nemilost, zdálo se, že ho čeká spíše záhuba než koruna.

„Neměl jsi mu porubat bratra sekerou,“ zavrčel Finn Koňská hlava, když Olaf Vraní kost tohle chmurně poznamenal krátce poté, co se Finn a *jarl* Orm objevili.

Finna, který měl vlasy i vousy kovově šedé a vypadal jako ohromný mrož, si Olaf měřil pohledem a přál si jím vypálit mu na tváři znamení. Ten ho však jen lehce pobaveně pozoroval šedýma očima připomínajícíma svou barvou zimní moře. Olaf nakonec své úsilí vzdal, protože to byl Finn Koňská hlava, muž, jenž se nebál nikoho a ničeho.

„Jarolpk musel zemřít,“ zamumlal. „Je snad možné, aby v jedné zemi panovala dvě knížata? U Ódinových kostí, copak jsme s tím mužem právě nedokončili boj, abychom rozhodli, kdo bude vládcem Kyjeva i všech okolních zemí? Vladimir by rozhodně neměl zadek pevně usažený na trůnu, kdyby jeho bratr Jarolpk zůstal naživu.“

Olaf Vraní kost věděl, že i Vladimir uznává tuhle skutečnost navzdory všem svým hrozbám, povýšenosti i kázáním o cti princů a posvátnosti příměří. U Ódina zadku, tohle mu vykládal chlap, který si právě opatřil manželku tak, že vzal pevnost jejího otce útokem a zmocnil se jí silou. Jarolpk, jeho bratr a soupeř v boji o moc, musel zemřít, jinak by neustále představoval hrozbu, skutečnou nebo možnou, a pořád by ho všechno svádělo k tomu, aby se jednoho dne znovu pokusil zmocnit trůnu.

Jenže žádný z těchto argumentů Vladimira nepřesvědčil. Kyjevský kníže na svého přítele Olafa Vraní kost zanevřel.

„Byl to lítej boj,“ odpověděl Orm tiše a vystoupil přitom ze stínu. „Skončil ale nakonec příměřím a dohodou mezi oběma bratry, jenže v tu chvíli jsi ty zařal Jarolpkovi sekyru mezi oči.“

Olaf si pomyslel, že tohle všechno je předstírání. Vladimir měl radost, že jeho bratr je mrtvý, a sám by hledal cestu jak Jarolpka zabít, kdyby on, Olaf Vraní kost, neodřel tento problém jako nepotřebnou větev a celou věc tím pro kyjevského knížete jednou provždy nevyřešil.

Vladimir mě přestal mít rád, protože mi lidé začali provolávat slávu stejně často jako jemu, říkal si v duchu Olaf Vraní kost, to je pravý důvod jeho hněvu – a takovou rovnost kyjevský kníže nemohl připustit. Z jeho strany se jednalo pouze o jeden tah ve hře králů.

Olaf se ještě více zamračil na Orma Medvědobijce, *jarla* přísežného bratrstva, který se už stal živou legendou. Olaf Vraní kost byl jedním z přísežných bratrů, a Orm proto byl i jeho náčelníkem, mladík však tuto skutečnost snášel jen se značným sebezapřením. Byl však velkým Ormovým dlužníkem, a nejen proto, že ho Orm osvobodil z otroctví.

Od té doby už uplynulo osm let. Z chlapce, kterého Orm zachránil, se nyní stal vysoký, mrštný mladík, který rychle spěl do svých nejlepších let. Olaf Vraní kost měl mohutná ramena, dlouhé copy barvy lnu se spoustou vpletených stříbrných kroužků i mincí, a na tváři mu začínal růst už pořádný, mužný vous. Přesto měl rty trucovitě zkřívené tak, že připomínal uraženého malého kluka, a pohledem svých podivných očí – jedno bylo modré jako starý led a druhé hnědé jako lískový ořech – spaloval své okolí.

„Kdyby Jaropolk zůstal na živu, mohl by Vladimir vládnout asi tak málo, jako já můžu prdět stříbro,“ prohlásil a najednou nebylo v jeho tváři po trucovitém výrazu už ani stopy. „Až bude mít čas si tyhle věci promyslet, poděkuje mi.“

„No, to on ti děkuje, to jo, jenže věc, která mu moc nejde, je odpouštění,“ řekl se spikleneckým mrknutím Finn, který se jednou púlkou zadku posadil na lavici.

Olaf ignoroval vesele se tvářícího Finna, zjevně se bavícího tímhle sporem mezi princí. Místo toho pečlivě studoval Ormovu tvář a všímal si ostrých linií kolem úst, které pečlivě zastřižený vous nedokázal zakrýt, vrásek v koutcích jeho ledových, někdy zelených jindy modrých očí a jizvy, jež se jeho *jarlovi* táhla přímo přes čelo. Orm měl přeražený, nesouměrný nos, tváře trochu podobané od neštovic, na levé ruce mu chyběly tři prsty a kulhal o něco víc než před rokem.

Olaf věděl, že tak se na jeho *jarlovi* podepsal tvrdý život nájezdníka a že ten, kdo umí číst runové značky těchto zranění, zná také celou ságu tohoto muže i přísežného bratrstva, jehož je náčelníkem.

Orm Medvědobijec neměl na rozdíl od Finna ještě žádné šediny, oba ale byli už staří, takže cesta z Kyjeva okořeněná plavbou po stále zčásti

zamrzlém Baltu pro ně znamenala velké fyzické vypětí. Ještě horší pro ně bylo, že loď nechali v Hedeby a do Hammaburgu jeli přes Danevirke na koních. Finn o této skutečnosti rozsáhle referoval, kdykoli si musel na lavici kvůli rozbolavělým hýždím poposednout.

„Tak poslal vás nový kyjevský kníže za mnou, nebo ne?“ zeptal se Olaf Vraní kost a podíval se na skříňku ležící na stole před nimi. Byla nacpaná stříbrem včetně několika celých mincí, jež byly vyraženy z neošizeného kovu. Orm ji obřadně přinesl a pak významně položil na stůl.

„Chce mi tímhle způsobem sdělit, jak moc lituje, že mě chtěl dát nara-zit na kůl? Snaží se mi ukázat svou vděčnost za to, že jsem mu probojo-val cestu na kyjevský trůn a zbavil ho jeho protivníka?“ ptal se Olaf.

„To asi ne,“ odpověděl Orm prostě, aniž by se nechal vyvést z míry Olafovou snahou chvástat se.

„Ty vždycky moc spěcháš se sekyrou, když jde o něčí čelo, chlapče,“ poznamenal Finn a v hlase tentokrát neměl ani stopu po nějakém žertov-ném tónu. „Varoval jsem tě, že se kvůli tomu jednou dostaneš do velkéjch potíží – tohle je podruhý, co jsi mladýho Vladimira takhle dopálil.“

Když se to stalo poprvé, bylo Olafovi Vraní kosti devět let a právě se dostal z otroctví. V Kyjevě ale zahlédl na tržišti plném lidí svého nená-viděného věznitele a zaťal mu sekyrku do čela dřív, než někdo stačil jen mrknout. Celé přísežné bratrstvo se kvůli tomu dostalo do velkého nebezpečí. Ani Orm ani Finn Olafovi ten neuvážený čin nikdy nezapo-mněli.

Mladík to přes všechno své chvástání dobře věděl.

„Komu tedy tohle stříbro patří?“ chtěl vědět, ale odpověď znal už pře-dem.

Orm se na něj podíval a pak jen pokrčil rameny.

„Ještě mi zůstalo pár míst, na kterejch jsem si kdysi za svitu měsíce zakopal stříbro,“ řekl vesele. „Tak jsem ti ho trochu přinesl.“

Olaf Vraní kost mlčel. Stříbro, které leželo bez využití v zemi, bylo k ničemu. Pokud mělo mít smysl, tak bylo třeba za něj dát hned postavit lodě a najmout posádky. Mladík si ale pomyslel, že na celém světě ne-bude tohoto kovu nikdy dost, aby mohl dosáhnout svého vytouženého cíle.

Věděl ale, že Orm Medvědobjec smýšlí jinak. *Jarl* přísežného bratr-stva získal Ódinovu přízeň a spolu s ní i největší stříbrný poklad, jaký

kdy kdo viděl, což samo o sobě bylo tak krutým žertem, že by ho ani sami bohové nevymysleli – neboť co udělali přísežní bratři s tím stříbrem, když ho vykopali v Attilově mohyle a znovu vynesli na denní světlo? Znovu ho zakopali na tajných místech a pak se o ně už jen strachovali.

Olaf Vraní kost byl Ormovi zavázán za svůj život, proto mu nikdy neřekl, co si skutečně myslel – že Orm nepochází z královské linie Ynglingů a že to je naopak on, Olaf, syn Tryggveův, přezdívaný Vraní kost, komu koluje v žilách krev těchto panovníků. Zásadně se od sebe tedy lišili. Orm Medvědobijec bude vždycky jen malým *jarlem*, zatímco on, Olaf Tryggvasson, se jednoho dne stane norským králem nebo možná dokonce ještě větším vládcem.

Přesto je Asgard, domov bohů, poněkud rozrušen a rozzloben Jaro-polkovou násilnou smrtí, která byla možná špatně načasována. Olafovi najednou došlo, že Orm je velmi znepokojený a mrzutý. Přicestoval z daleka a jen s malým doprovodem, což pro něj znamenalo značné riziko. Starý Harald Modrozub, pán Dánů, měl mnoho důvodů, proč nemít v lásce přísežné bratrstvo, a Hammaburg ovládal Ota se svými Sasy, kteří *jarla* Orma rozhodně nepovažovali za přítele.

„Skoro nic nám nehrozilo,“ řekl ale Orm s veselým úsměvem, když se Olaf zmínil o těchto věcech. „Ota je na jihu v Langabardalandu, kde si vyřizuje účty s Pandulfem Železnou hlavou, a Modrozuba zcela zaměstnává stavba kruhových pevností, na který vydává ohromný peníze, i když k tomu nemá podle mého názoru žádné důvody.“

Asi aby potvrdil svou autoritu, pomyslel si Olaf Vraní kost jedovatě, a aby byl připravený na další válku s Otou. Každý král tohle chápe a skutečný *jarl* by těmhle věcem rozuměl taky. Bylo by mu to stejně jasné, jako že za zčeřenou vodu na hladině může neviditelný vítr. Spolkl však slova, která měl na jazyku a místo toho položil otázku, která se nabízela.

„Mám si tedy najít někoho, kdo by mě nahradil?“

Řekl to drsněji, než zamýšlel. Nechtěl, aby si Orm myslel, že má strach, protože najít si za sebe muže, který by byl ochoten složit přísahu Ódinovi, byla jediná možnost, jak bezpečně odejít z přísežného bratrstva. Existovaly dva další způsoby, jak se vyvázat z tohoto spojení, ale ty už se za bezpečné považovat nedaly – první znamenal smrt a druhý Ódinův hněv, což bylo totéž.

„Ne,“ prohlásil Orm a trochu se usmál. „Ale žádnéj dar tohle stříbro taky není. Jsem tvůj *jarl*. Rozhodl jsem se, že potřebujeme druhej *drakkar* a že jeho posádce budeš velet ty. To stříbro je na to, abys našel a koupil vhodnou loď. Máš muže, který sis přivedl z Novgorodu, takže máš základ posádky a další členy si najdeš.“

Olaf Vraní kost mlčel. Z moře mezitím dul vlhký vítr, který svištěl a lomcoval uvolněnými okenicemi. Finn pozoroval Orma i Olafa a říkal si, že tohle je chytrý tah. Pro ty dva už nebylo na jednom *drakkaru* dost místa, protože Olaf Vraní kost vyrostl a chtěl naplnit svůj osud. Kdyby ale zůstal členem přísežného bratrstva, pořád by to pro něj i pro Orma mohlo mít značný přínos. Možná, že když mezi nimi bude ležet jeden nebo dva oceány, tak jim to zabrání, aby si šli po krku.

Olaf Vraní kost tohle věděl a přikývl tedy na souhlas. Finn sledoval, jak se mladíkovi i Ormovi přestaly ježit chlupy na těle, což bylo jasné znamení, že napětí mezi nimi povolilo.

Poposedl si na lavici, zazubil se a potěšeně zamručel jako mrož, kterému se právě podařilo poškrábat se přesně na tom místě, kde ho nejvíc svědilo.

„Kam máš odsud namířeno?“ zeptal se Olaf Orma.

„Zpátky do Kyjeva,“ zněla odpověď. „Pak do Velkého města, mám tam nějaké zařizování. A ty?“

Olaf Vraní kost o dalším cíli své cesty až do této chvíle vůbec nepřemýšlel a nyní ho napadlo, že byl tak svázán s Vladimírem a s takovým zápallem bojoval za něj i za jeho právo na trůn kyjevského knížete, že nikdy nezvažoval žádnou jinou možnost. Celé čtyři roky strávil po Vladimírově boku a byli jako dva bratři... nedal najevo hněv, který jím málem začal lomcovat při pomýšlení na nevděčnost kyjevského knížete, ale vnitřně se vzteky téměř dusil.

„No,“ prolomil nastalé ticho Orm, „mám pro tebe tak trochu další dárek. Jeden kupec jménem Hoskuld, kterej mě zná, za mnou přišel a ptal se po tobě. Tvrdí, že připlul z Manu a že ti odtamtud přináší zprávu od jednoho křesťanskýho mnicha. Nějakýho Drostana.“

Olaf se zájmem naklonil hlavu. Orm pokrčil rameny.

„Nemyslím si, že bys tohohle mnicha znal. Hoskuld říká, že je to takovej ten poustevník, co žije sám v divočině a má to v hlavě trochu pomíchaný. Pro mě to nemá význam, ale Hoskuld tvrdí, že součástí toho

poselství je jméno – jde o jistýho Sveina Kolbeinssona – a pak nějaký tajemství, který má prej cenu pro Tryggveho syna, příbuzného Haralda Krásnovlasýho.“

Olaf Vraní kost přejel pohledem od Orma k Finnovi, který ale rozpřáhl paže a pokrčil rameny.

„Já z toho poselství nejsem o nic moudřejší. Ani ten mnich ani to jméno mi nic neříká a to jsem, jak dobře víš, hodně zcestovalej chlap. Stejně si ale myslím, že ta zpráva je zajímavá.“

Olaf se ptal sám sebe, zda je opravdu tak zajímavá, aby stálo za to plout kvůli ní až na ostrov Man. Uvědomil si ale, že mluví nahlas, protože najednou slyšel, jak mu Orm na jeho otázku odpovídá.

„Hoskuld tě vezme s sebou, takže nemusíš napřed hledat slušnou loď a pořádnou posádku,“ říkal. „Máš šest vlastních mužů a Hoskuld si může vzít devět a ještě k tomu naložit nějaké zboží – s tím, co mu zaplatíš z tohoto stříbra, pak rozhodně škodnej nebude. Požádej Murrougha, aby šel s tebou, protože je z tamních končin a bude se ti proto hodit. Můžeš mít i Onunda Hnufu, jestli chceš, protože možná budeš potřebovat nějakýho lodního stavitele jeho schopností.“

Olaf Vraní kost překvapením zamrkal. Tihle dva přišli s Ormem a Finnem a byli ozdobou každé posádky. Vždy veselý Murrough macMáel byl irský obr, který se oháněl sekyrou tak lehce, jako kdyby držel jen *seax*. Onund Hnufa představoval přesně opačný lidský typ. Byl to starý morous, který by ale dokázal postavit *drakkar* třeba ze dvou ohnutých klacků. Onundovi, pocházejícímu z Islandu, i Irovi Murroughovi byli ale všichni princové úplně ukradení, zvláště když měli norské kořeny. Onund Hnufa byl navíc asi tak přátelský jako medvěd, kterého někdo vyruší ze zimního spánku.

„Ten první umí z tvých mužů nejlépe bojovat se sekyrou v ruce a druhý je tvůj lodní stavitel,“ poznamenal proto.

Orm přikývl, ale řekl: „Ať nás bude platit kdokoli, vydáme se do moře trávy, kde budeme bojovat se stepními trolly na koních, a dlouho neuvidíme žádnou vodní hladinu ani loď. Murrough by chtěl zase vidět Irsko, než příliš zestárne, a ty tam teď popluješ. Onund nemá rád pohled na obzor, za kterým je pořád země, takže by mohl skočit po téhle možnosti vrátit se na moře.“

Orm teď Olafa probodával pohledem ostrým jako nůž.

„Taky by ale nemusel. Nijak mu na tobě nezáleží, norskéj princí.“

Olaf Vraní kost chvíli o všem přemýšlel a nakonec přikývl na souhlas. Pak si s Ormem sevřeli vzájemně zápěstí. Následovalo ale nepříjemné ticho, které nepřestávalo, a Olafovi se z toho začaly ježít chlupy na krku. Potom si Orm lehce odkašlal.

„Jdi a staň se králem Norska,“ prohlásil nato vesele. „Pokud budeš potřebovat přísězné bratrstvo, dej vědět.“

Vzápětí se s Finnem vydal do deštivé noci a kvílejícího větru, předtím však ještě stihl říci přes rameno: „Dej si záležet, ať na slávu prince Olafa nepadne žádný stín.“

Olaf Vraní kost nepřítomně zíral na dveře, kterými lomcoval vítr, ještě dlouho potom, co se za nimi zavřely. Ta slova mu stále zněla v hlavě – *Ať na slávu prince Olafa nepadne žádný stín* – a s ní také na slávu přísěžného bratrstva, protože to bylo jedno a totéž.

Zatím, dodal Olaf sám pro sebe.

Prstem rozhrnul stříbro v pokladniče a prohlížel si pečlivě mince, hrubé úlomky a kousky kdysi vzácných předmětů. Stříbrný *dirham* ze Serklandu, nějaké celé mince ze starého Věčného města, podivně odlámané kroužky nějakého náramku, mince rozsekané na špičaté klíny, kusy nařezaných stříbrných ingotů. Byl tam dokonce i zvláště tvarovaný kus, který mohl kdysi tvořit součást poháru.

Jestliže to stříbro je z Ormova pokladu, který pochází z Attilovy pohřební mohyly, tak je proklaté, pomyslel si Olaf a zachvěl se. Předtím ho vlastnili Völsungové a těm ho přinesl Sigurd, který zabil draka Fáfnira, aby se ho zmocnil. Historie tohoto bohatství byla dlouhá a poskvřená krví.

Ormovi nepřineslo nic dobrého, říkal si Olaf. Orm ho překvapil, když mu sdělil, že se vrací do Kyjeva, protože do této chvíle se potloukal po Baltu a hledal nějakou stopu po své ženě Thórgunně.

Olaf slyšel, že se obrátila zády ke svému muži, svému životu, bohům Asgardu i ke svým přátelům, aby mohla následovat nějakého křesťanského kněze a stát se jeptíškou, jednou z těch jejich svatých žen.

To byla první část kletby, kterou Ormovi přineslo Attilovo stříbro. K ní se musela ještě připočíst ztráta syna, jenž se narodil jako mrzák

a proto byl ponechán napospas osudu. Právě kvůli tomuto činu se jeho Thórgunně zcela zhroutil život a ona proto opustila vše, co znala. Přispěla k tomu však i smrt hochu svěřeného Ormovi do pěstounské péče. Zemřelý chlapec byl synem velkého *jarla* Branda, který Ormovi dal panství Hestreng.

Orm během pouhého roku poté, co získal stříbro z Attilova hrobu, přišel kvůli kletbě spojené s tímto pokladem o ženu, svého novorozeného syna, malého Brandova syna, o své panství, přátelství mocných i o velký díl své ohromné slávy.

Olaf Vraní kost si upřeně prohlížel hromádku matně se třpytícího stříbra a ptal se v duchu sám sebe, jak moc z něho pochází z pokladu Völsungů a jak silná kletba je s ním spojená.

Sand Vik, Orkneje, v téže době...

POSÁDKA KRÁLOVNY ČARODĚJNICE

Vítr vál ze severu, byl zlý a studený jako srdce děvky, divoce před sebou hnál mraky a za kopci na ostrově Hoy zlověstně zapadalo slunce. Moře dostalo šedozelenou barvu a z hřebenů vln, jež se hnaly jako zdivočelí hřebci proti pevnině, odlétávala pěna. Voda pak se šplouchavými zvuky odtékala zpátky do moře, dokud se divoce nepřihnaly další vlny.

Muž se zatrásl: ani tlusté zdi tohoto sídla se nezdály v takovémto počasí dostatečně pevné. Cítil, že se dům chvěje v základech. Přesto viděl, že vnitřek je útulný, i když příliš severský a strohý, dokonce i na jeho vkus. Sín plnil dým, protože kvůli počasí venku měla zavřené dveře a otvorem ve střeše nad ohništěm se dovnitř hnál vítr, který bránil odtahu kouře, honil ho kolem dokola po temné místnosti a rozfoukával oheň tak, že z něj létaly jiskry a plameny se divoce ohýbaly. Oči černé kočky, vyděšené z burácející bouře, svítily v tomto příšeří jako bludičky z zlověstném močálu.

Náhle se objevilo nějaké světlo, které blikalo v průvanu síně. Zdálo se, jako by je nikdo nenesl, a muž se neklidně zavrtil, přestože byl bojovníkem určitého věhlasu. Pak se spěšně pokřižoval.

Ozvalo se tiché zasmání, připomínající zašustění suchého kapradí,

kterým proběhla krysa. Lucerna na chvíli zvítězila nad nocí a v jejím světle se ukázaly trámy udělané ze sukovitých kmenů, jež vyvrhlo moře, a také ruka, která ji držela. Za ní bylo ale vše dál ponořeno do temnoty.

Světlo se znovu přiblížilo a on už rozeznal celou paži, ale jen díky stříbrnému náramku na ní, protože byla zahalena do tmavě modré látky. Další krok a už se ukázala i tvář ženy, ale kvůli slabé záři lucerny zůstala rozmazaná. Jediné, co muž viděl jasně, byla ruka s uzlovitými prsty a povadlou kůží posetou hnědými skvrnami, v níž lucernu nesla.

A potom ještě její svítící oči, jejichž pohled probodával temnotu jako kostěná jehla a pronikal až k němu.

„Erlingu Flatnefe,“ řekla žena tak skřípavým, kašlavým hlasem, že se mu ze zvuku jeho vlastního jména zježily chlupy na pažích, „přicházíš pozdě.“

Erlingovi ztuhla tvář, jako kdyby stál s nechráněným obličejem proti sněhové bouři, přesto dokázal najít potřebná slova a dostat je ze sebe.

„Zdržel jsem se, protože jsem mluvil s Arnfinnem, svým pánem,“ řekl, ale zvuk jeho hlasu jako by v místnosti zcela zanikl.

„Jistě – a co měl syn *jarla* Thórfinna na srdci?“

Její tichý, skřípavý hlas byl plný sarkasmu, na který Erling nedokázal nijak reagovat. Pravda byla taková, že Thórfinnovi čtyři synové, kteří nyní vládli Orknejím, měli z této lidské ruiny, z Gunnhildy přezdívané Matka králů, stejně velkou hrůzu jako předtím jejich otec. Zvláště Arnfinn byl pronásledován tímto strachem a jen hleděl do ohně a pak beze slova pokynul Erlingovi, aby tedy šel za Gunnhildou. Přitom se ze všech sil snažil nepodívat se na svou manželku Ragnhildu, její dceru.

Erlingovo mlčení dalo Gunnhildě odpověď, kterou potřebovala. Její tvář vystupovala z mdlého světla, které šířila lucerna v její ruce, a pohled na ni ho tak paralyzoval, že se nedokázal ani pokřižovat. Cokoli velká paní chtěla, toho také dosáhla. Erling nikoli poprvé litoval vládce Orknejí kvůli jejich tchyni, která je tížila na bedrech jako balvan.

Gunnhilda nebyla žádná ošklivá stařena s tváří samá vráska. Přesně naopak. Pleť měla hebkou, jako by byla z jemně vydělané kůže, a jen kolem úst v místech, kde jí rty už trochu povadly, se ukazoval náznak hlubších rýh. Těch několik málo vrásek dokládalo, proč v mládí svou krásou brala všem dech. Gunnhilda měla chuť se při pohledu na Erlinga

zasmát, ale neudělala to. Věděla, že její umně nalíčená tvář by v takovém případě rozpraskala jako tenký led, na který dopadl kámen. Používala svůj obličej jako zbraň a nyní s ním ubíjela Erlinga.

„Měla jsem syna, který se také jmenoval Erling,“ řekla a on ztuhl. Věděl, že tohohle Gunnhildina potomka zabil *jarl* Haakon. Na okamžik propadl divoké panice, protože se ptal sám sebe, zda ta žena nechce vzkřísit svého mrtvého syna a zda k tomu nepotřebuje někoho živého se stejným jménem...

„Mám pro tebe úkol, Ploský nose,“ prohlásila pak svým skřípavým, tičným hlasem. „Pro tebe a pro mého posledního syna, toho budižkničemu Gudroda, a taky pro toho tvého synovce, co vzývá Tyra – jakže se jmenuje?“

„Od,“ dokázal ze sebe vypravit Erling. Gunnhilda od něj pak naštěstí odstoupila a znovu se stáhla do stínů síně.

„Teď poslouchej,“ řekla a skřípavým hlasem podrobně vyložila, co má v plánu. Když mu odhalila své záměry, roztrásl se a jen si v duchu kladl otázku, jak se všechny ty věci dověděla. Její čarodějnické umění, kterým stále vládla, mu nahánělo hrůzu – jenom bozi věděli, jak je stará, ona byla přesto stále krásná a mocná.

Když o něco později vyklopýtal ze síně ven, kde ho začal okamžitě bičovat déšť hnaný vichrem, ulevilo se mu stejně jako člověku, kterému někdo natře popáleniny husím sádlem.

DVĚ

Fríské pobřeží, o týden později...

POSÁDKA OLAF Vraní KOSTI

O*r-skreiðr* nebyl žádný *drakkar* s dubovým kýlem a solidní plaňkovou obšívkou. Tenhle bachratý, masivní *knarr* měl boky značně zjizvené, ale také pověst plavidla, které má štěstí. Kupec, který ho vlastnil, se s ním bezpečně plavil do nejružnějších míst – do Dyfflinu, Hammaburgu a dokonce i do svého domova na Islandu.

Když Hoskuld plul s Olafem Vraní kostí a jeho vyvolenými muži z Hammaburgu na otevřené moře a pak na západ podél pobřeží, kvalitou své lodi se vychloubal. *Or-skreiðr*, *Rychlý kluzák*, byl jeho pýchou.

„I když bůh Aegir dělá ty největší vlny,“ prohlásil, „nikdy nemám na téhle lodi ani chvilku potíže.“

Ani Olaf ani nikdo z jeho osmi přísežných bratrů, kteří se přetahovali s posádkou *knarru* o místo na námořnické truhly, protože loď vezla náklad motyk, krumpáčů a soudků s nasolenými rybami, toto prohlášení neshledával nijak humorným. Někteří z nich se přesto z povinnosti zasmáli, ne však hrbáč Onund.

„Neměl bys tuhle bachratou kocábku strkat sudičkám před oči jako červa napíchnutýho na háčku,“ zavrčel mrzutě na Hoskulda. „Ty sestry strašně rády naslouchají tomu, jak se muži vychloubají – protože pak se mají čemu smát.“

Olaf Vraní kost neřekl nic, neboť věděl, že Onund je velmi zahořklý, a přesto souhlasil, že se s ním vydá na tuto plavbu. Zbývající muži se už mračili méně. Murrough macMáel měl naději, že se podívá na Man či dokonce do Irska, a to ho těšilo. Ostatní – skald Gjallandi, Rovald Hrafnbruder, Vigfuss Drosbo, Kaetilmund, Vandrad Sygni a Halfdan Knutsson – byli šťastní, že mohou jít s princem, který bude jednou králem,

ať už je tato plavba zavede kamkoli. Byli to všechno zkušení a větrem ošlehaní Švédové nebo poloviční Slované, kteří se alespoň jednou plavili spolu s obchodníky s hedvábím z Kyjeva dolů po řece přes její vodopády. Balt znali jako své boty, protože pod vedením Olafa Vraní kosti loupili po celém jeho pobřeží ve službách novgorodského knížete Vladimira, který byl nyní i vládcem Kyjeva.

Většina z nich měla na sobě drátěné košile, exotické pytlovité kalhoty, vysoké boty a čepice lemované kožešinou, které byly navíc zdobené ornamenty ze stříbrného drátku. Ted' se naparovali v tom malém bachratém *knarru*, líně žertovali a pili Hoskuldovi i mužům jeho posádky krev.

„Jak víme, že pro nás mají nějakou cenu?“ vrčel jeden Hoskuldův muž, který si neuvědomil, že ho Olaf slyší. „Kdo rozhodl, že povežeme je a ne nějakéj pořádnéj náklad?“

„Považujou nás jen za sudy nasolených tresek,“ oznámil Gjallandi, který se náhle zjevil vedle Olafa, „zatímco tvoji noví vyvolení jsou přesvědčeni, že tahle plavba bude trvat jen jeden den a že pak jenom trochu zamávají meči a ty budeš určitě vzápětí korunován králem Norska. Všichni ale brzy zjistí, jaká je pravda.“

Nato Gjallandi zakroutil hlavou, čímž přiměl všechny ty, kdo ho neznali, ke smíchu, protože neměl postavu nájezdníka. Byl ve všem průměrný vyjma dvou věcí – své hlavy a hlasu.

Hlavu měl ohromnou, bradu mocnou jak lodní příď a nad ní dva plné, krásné rty jasně vystupující z pečlivě zastřížených vousů s kníry. Jeho vlasy měly nádhernou měděnou barvu, ale ustupovaly mu na čele dozadu. Když zafoukal vítr, trčely mu za hlavou rovně jako bodliny. Morrough však tvrdil, že Gjallandimu vlasy neustupují, protože mu naopak roste hlava kvůli všemu tomu vědění, které si do ní nacpal.

Tyhle znalosti a jeho hlas byly však jeho největším majetkem a umožnily mu velmi pohodlný život nejprve u jednoho *jarla* jménem Skarp-heddin a pak u *jarla* Branda. Od toho však odešel poté, co se zastal Orma, který podle jeho názoru neměl být tak tvrdě potrestán za ztrátu Brandova syna – tím však podle Murrougha a ostatních jen ukázal, že mluvit někdy začne dřív než myslet.

Nyní se Gjallandi připojil k Olafovi Vraní kosti, protože tenhle mla-

dík představoval podle jeho přesvědčení příslib velké ságy. Příběh vyhnaného norského prince, který se vrací, aby se domohl svých práv, byl jednoduše příliš dobrý, aby si ho jako skald nechal ujít. Olaf se těmto řečem dobromyslně zasmál, ale představa, že někdo bude šířit jeho slávu, se mu velmi zamlouvala, i když si to samozřejmě nechal pro sebe. Ta myšlenka byla stejně příjemná jako vyhrátá síň s plápolajícím ohněm, v níž se popíjí z rohů pivo.

„Moje korunovace časem přijde,“ odpověděl Olaf Gjallandimu tak hlasitě, aby ho všichni slyšeli. „Zatím je ale mnoho posádek a lodí, které čekají jen na to, aby se k nám mohly připojit.“

„No, určitě,“ poznamenal kormidelník, který se jmenoval Halk a mluvil zvláštní, zpěvavou norštinou. „Vědí aspoň, že přicházíš?“

V hlase měl však humorný tón, který jeho poznámku zbavil jakékoli kousavosti, a Olaf se na něj proto usmál.

„Jestliže ty víš, kam pluješ,“ řekl mu, „potom to budou vědět všichni.“

Bylo jasné, že Hoskuld svým mužům o této plavbě mnoho neřekl, což nebylo v případě malé posádky složené pouze ze šesti mužů, kteří záviseli jeden na druhém a na svém řemesle, příliš uvážlivé. Olaf Hoskuldovi moc nevěřil, přestože plul z Manu do Hammaburgu, aby mu předal ono tajemné poselství – a určitě za to nic nedostal, protože Kristovi mniši, jak bylo všeobecně známo, měli vždycky prázdné kapsy.

„Udělal jsem to pro lásku Boží,“ řekl Hoskuld, když se ho Olaf na tohle zeptal. Z kupcovy tváře ošlehané větry a zocelené dlouhým pobyt-tem na moři se nedalo nic vyčíst, protože byla nehnutá jako skalisko. Jeho muži byli ještě nesdílnější, a jen si hleděli své práce. Olaf ale cítil, že Hoskuld je stejně studený a neprůhledný jako ledová mlha. Tenhle kupec byl ale Ormovým přítelem a to znamenalo mnoho.

Olaf se posadil a sledoval, jak ubíhá pevnina. Temná, lesklá hladina moře se zvedala a klesala v pomalém, pravidelném rytmu.

Pak chvilku pozoroval racky. Hoskuld plul pořád tak blízko pevniny, že je tito ptáci bez přestání doprovázeli a Olaf naslouchal, jak neustále křičí jeden na druhého, že našli něco, co se pohybuje a co by tedy mohla být ryba. Jeden racek se usadil na ráhnu a vůbec se nebál mocně vyduté plachty pod sebou. Olaf ho sledoval pozorněji než ostatní a cítil přitom napětí v pažích a na krku. Věděl, proč se tento pocit dostavuje – něco se dělo.

Muži z posádky *Rychlého kluzáku* stáčeli lana, vylévali vodu, podkasávali plachtu, střídali se u kormidelního vesla a přitom stále pozorně sledovali Olafa Vraní kost a jeho osm mužů. Mladík téměř cítil jejich nechuť, nedůvěru a především strach. Tady jsou ti lupiči, nájezdníci a pohani, bez kterých se Kristovi mírumilovní obchodníci, hospodáři námořních cest, mohli při svých plavbách z přístavu do přístavu klidně obejít.

Tady jsou ti vrazi, kteří si sedí na námořnických truhlách, baví se mezi sebou svou hroznou východonorštinou – ještě nesrozumitelnější kvůli dlouhé době, kterou strávili mezi Slovy – a sledují tvrdě pracující posádku lodi s naprostou lhostejností, pokud ne rovnou s cynickými úšklebky, zatímco sami nehnou prstem.

Olaf Vraní kost svých osm vyvolených dobře znal a věděl, který je víc Švéd než Slovan, kdo z nich se ten den umyl, nebo je nejistý, protože má pochybnosti o svých schopnostech.

Mladí muži – tedy kromě Onunda – tvrdí chlapi, kteří všichni bez známky strachu složili přísahu bratrstva: *Přísaháme na svou krev, kosti i meč, že budeme jeden druhému bratry. Na Gungnir, Ódinův oštěp, přísaháme, ať nás zakleje do Devíti říší a ještě hloub, pokud porušíme tuto přísahu vůči sobě.*

Olaf ji složil, když byl ještě příliš mladý na to, aby mu rostly vousy, a udělal to ze stejného zoufalství, s jakým se lidé zbloudili v temnotě ženou k ohni, přestože riskují popálení. Měl někde příbuzné, sestry, které však nikdy neviděl – ale matka, otec i strýc-poručník byli již všichni mrtví a Orm Medvědobijec tak představoval člověka, který měl nejbliž k tomu, aby hrál roli někoho z těch tří.

Olaf pozoroval své vyvolené. Jen Onund věděl, co přísaha Ódinovi obnáší, protože ji složil již dávno, a ona se mu tak už mohla na životě podepsat. Většina ostatních teprve pozná, k čemu se zavázala, teď však byli všichni jeho muži samý úsměv, chvástali se jeden před druhým a zubili se skrze vousy, které měly všechny možné barvy jen ne šedou.

Hoskuld, nadšený jak dobře jde plavba, oznámil, že zná mnoho věcí, mimo jiné umění navigace.

„Před námi jsou rozsáhlé prázdné vody,“ dodal. „Pevnina je na levoboku, takže ji člověk nemůže ztratit z dohledu. Za chvíli se stočíme k severu, to znamená doprava. Na pravobok. Na stranu té ruky, kterou si ho chlap honí.“

Olaf se donutil k úsměvu a Hoskuld mezitím odcházel ke své posádce hlasitě oceňující jeho vtip.

Murrough se ale otočil k přísedícím bratrům, kteří se povalovali kolem a zařval: „Nebojte se, mládenci, máme chleba, vodu i ryby, takže jestli se tenhle kupeckej záprtek s náma ztratí na moři, tak se nic neděje. A taky tu jsou ty Olafovi ptáci, podle kterejch se můžeme řídit, když všechno ostatní selže.“

Olaf Vraní kost mu pokynul na znamení, že oceňuje jeho slova, zatímco Hoskuld a jeho muži na okamžik ztuhli a jen zírali. Pak si šli po své práci a Olaf se usmál, neboť věděl, že žádný Severan, zvláště přísahal-li Kristu, nemá dobrý pocit, když se někde kolem něj vyskytuje šaman. Tihle muži vůbec nestáli o to, aby jim někdo připomínal podivné příběhy, které se o Olafovi Vraní kosti vyprávěly.

„Nebudeme potřebovat žádné kouzelné ptáky k tomu, aby nás dovedli tam, kam se chceme dostat,“ prohlásil po chvíli Hoskuld se zamračeným výrazem rozzlobeného Kristova vyznavače. „A ty, Irčane, věz, že já se na moři neztratím. Tuhle loď provází štěstí, protože má Boží požehnání.“

Právě v tu chvíli osamělý racek sedící na ráhnu vzlétl s křikem, který zněl jako šílený smích. Potom zakroužil a vracel se zpět k pevnině rysující se na obzoru jako tenká šedomodrá čára. Olaf odlétajícího ptáka sledoval a ježily se mu přitom chlupy na těle. Není vůbec dobré provokovat sudičky, říkal si.

„Byl jednou jeden vyvolený ve službě jednoho *jarla*, neptejte se mě kde a kdy,“ začal pak najednou vyprávět, a všichni zvedli hlavy. Olaf teď nechtěl mluvit, ale ti, kdo ho už někdy slyšeli vyprávět, se nyní v očekávání naklonili trochu dopředu. Kormidelník se rozesmál, ale Murrough na něj vztekle sykl a v nastalém tichu bylo slyšet, jak vítr brnká na napjatá lodní lana.

„Jako součást své mzdy dostával každý den chleba a miskou medu,“ pokračoval tedy Olaf Vraní kost tak tiše a jemně, že sotva přehlušil šumění moře. „Válečník vždy snědl chleba, ale med si dával do džbánu s víčkem a stále ho nosil s sebou, aby mu ho nikdo neukradl. Chtěl počkat, až bude mít džbán plný, protože věděl, že mu jeho med pak vynese na trhu pěkné peníze.“

„Ten válečník uvažoval jako rozumný obchodník,“ poznamenal Hoskuld sarkasticky, ale muži ho probodávali pohledy, tak raději už mlčel.

„Prodám svůj med a dostanu za něj kousek zlata. Za ten si pak koupím deset ovcí, které všechny vrhnou mladé, takže za jeden rok jich budu mít dvacet,“ vyprávěl Olaf Vraní kost a slova mu z úst proudila pomalu a sladce, jako kdyby tekla med z toho džbánu, o němž se v příběhu mluvilo.

„Jejich počet bude pravidelně růst a za čtyři roky tak budu vlastnit čtyři sta ovcí. Pak si koupím krávu a volka a pořídím si kousek země. Moje krávy mi budou rodit telata a dávat mléko, vůl mi bude orat půdu. Během pěti let počet mého dobytka významně vzroste a já budu bohatý. Potom si postavím skvostný statek, pořídím si otroky a budu mít svatbu s krásnou ženou urozeného původu. Ta otěhotní a porodí mi syna, silného, zdravého chlapce, který bude moci nést dál mé jméno. Narodí se pod šťastnou hvězdou, bude šťastný a požehnaný a až umřu, bude dělat čest mému jménu. Kdyby mě ale nechtěl poslouchat, stříhnu mu jednu za ucho, aby...“

Olaf Vraní kost při těchto slovech udeřil pěstí do dlaně své druhé ruky, aby se posluchači trochu lekli.

„Když tohle říkal,“ dodal tiše, „sekl po tom imaginárním dítěti. V tu chvíli mu ale džbánek s medem vyklouzl zpod paže a rozbil se. Med vytekl do bláta a nedal se zachránit.“

„Hele,“ řekl Murrough a významně se podíval na Hoskulda, který se nervózně zasmál. Kormidelník se pokřivoval, protože nikomu neunikla pointa toho příběhu.

V tu chvíli k lodi dolehlo z dálky zachechtání racka – Olaf Vraní kost si byl jistý, že je to tentýž, který ještě před chvílí seděl na ráhnu jejich lodi.

Chvíli nato se utrhlo kormidelní veslo.

V jeden okamžik krásně pluli s plachtou napínající se ve větru a s šedomodrou linií pevniny v dohledu. V následujícím momentu se už po lodi rozléhal jakot Halka visícího celou vahou na kormidelním veslu, které se úplně odtrhlo od lodi a zdálo se, že skončí v moři. *Rychlý kluzák* poskočil radostně jako hřebec, který se zbavil uzdy, a pak v souladu se svým jménem rychle klouzal po vlnách směrem, který si ale vybíral už on sám.

Muži se vymrštili, aby Halkovi pomohli, a s velikou námahou vtáhli kormidelní veslo do lodi. Hoskuld, který řval povely, náhle shledal, že přísežní bratři se na lodi pohybují jako doma a s velkou zkušeností ska-

sávají plachtu. Nezvadatelný *knarr*, který se do té chvíle hnál, kam se mu chtělo, se díky tomu zastavil a už se jen houpal na vlnách, jež mu s pleskavým zvukem narážely do trupu.

„Koženéj třmen praskl,“ prohlásil Onund po krátké prohlídce kormidelního vesla. „Přineste nějaký další a můžeme to opravit.“

Hoskuld spaloval Halka pohledem a ten měl zase na tváři vzdorovitý výraz člověka, který je přesvědčen o své nevině. Vzápětí se mezi ně postavil Gorm a mračil se na Hoskulda stejně zle jako on předtím na svého kormidelníka. Mohl si to dovolit, protože s Hoskuldem byl už od doby, kdy tenhle obchodník poprvé vyplul s lodí na moře. Tvář a ruce měl ošlehané větrem a jeho tělo připomínalo sud ohlazený vichry a vlnami. Z pohledu jeho jasných očí však vyplývalo, že není žádný hlupák, i když si z nějaké dávné rvačky odnesl křivý nos.

„To není Halkova chyba,“ zaburácel na Hoskulda. „Měli jsme v Dyfflinu zůstat tak dlouho, abysme mohli nabrat takový zásoby jako náhradní kožený třmeny, ale ty jsi nařídil, že se popluje dál. Měli jsme zůstat v Sand Viku trochu dýl, ne tam jenom vyzvednout tohohle nešťastnýho kormidelníka, ale tys odtamtud vyplul s ještě větším spěchem.“

„Dost!“ zařval Hoskuld, který střídavě bělel a nachověl. „Tímhle si nepomůžeme.“ Nato poodešel, podíval se na tenkou linii pevniny a hřbetem ruky si otřel ústa.

„Tohle je fríské pobřeží,“ mumlal chmurně. „Tady se nemůžeme převálovat jako tlustá treska nachystaná pro žraloky.“

„Kůži,“ zavrčel Onund.

„Nemáme žádnou,“ odpověděl mu Gorm téměř triumfálně. „Jen nějaký lýkový provazy, který budou muset stačit.“

„Aha, protože jste se nezdrželi dost dlouho v Dyfflinu nebo Sand Viku,“ poznamenal Olaf Vraní kost a všichni si hned uvědomili, že jeho hlas nyní zní tvrdě jako ocel.

„Jen jste rychle vyzvedli kormidelníka,“ dodal a hlavou pokynul směrem k Halkovi, který s otevřenou pusou jako nějaký překvapený pecivál chvilku zíral na něj, chvilku na Hoskulda.

Muži přerušili práci, protože na lodi jako by najednou zavanul podivný chlad, který vycházel především od Olafa Vraní kosti a Hoskulda, jenž si vztekle olizoval rty.

Olaf nyní už věděl, proč kormidelník mluví zpěnavou norštinou. Měl ji z Orknejí, kam Hoskuld připlul z Dyfflinu. Z ostrova Man do Dyfflinu a pak na Orkneje.

„Ty víš, kdo je ten Svein Kolbeinsson,“ řekl Olaf Vraní kost. Dával si nyní věci dohromady a z výrazu Hoskuldových očí poznal, že osnova, kterou v duchu tká, je správná.

„Kolika dalším jsi o něm řekl?“ pokračoval. Hoskuld rozpráhl paže a snažil se něco říct.

„Já...,“ začal.

Olaf vytáhl z opasku sekyru s krátkým topůrkem a Hoskuldova posádka se neklidně ošila. Jeden z jejích členů vydal kňouravý zvuk. Hoskuld se mezitím naklonil na stranu a zdálo se, že se bortí jako vyprazdňující se kožený měch na vodu. Jeho posádka a přísežní bratři od sebe trochu odstoupili a sledovali, co bude dál.

„Ty od Orma víš, co s tímhle dokážu,“ řekl Olaf a pozvedl svou sekyru. Hoskuld zamrkal, přikývl a pak si promnul střed čela, jako kdyby ho svědil.

„Nemáš tu sekyru zatnutou v hlavě jen proto, že se přáteliš s *jarlem* Ormem,“ pokračoval Olaf Vraní kost klidným, nezvýšeným hlasem. Ti, kteří slyšeli jeho tón, se však zachvěli.

„Svein Kolbeinsson,“ vyjekl Hoskuld. „Přezdívací mu Konungslykill. Bylo mi o několik let míň než tobě teď, když jsem ho poprvé potkal. Tehdy jsem poprvé cestoval s otcem do Jorviku.“

Olaf Vraní kost se zarazil a zamračil. Konungslykill – Králův klíč – takové jméno se dávalo pouze muži, který nosil obětní sekyry krále Erika. Takovým sekyrám, určeným na *blót*, se vždy říkalo Ódinovy dcery, ale jen jedna si opravdu zasloužila své jméno. Byla to právě Erikova sekyra s černým topůrkem, od níž dynastie Ynglingů odvozovala svůj dědičný nárok na panovnický trůn.

Nosil ji vybraný muž, který byl spolu s ní symbolem Erikova práva otevírat všechny truhly i dveře v jeho říši, a to v případě nutnosti i násilím. Kvůli ní dostal Erik i svou obávanou přezdívkou Krvavá sekyra. Olaf Vraní kost zamrkal, protože v hlavě se mu honily myšlenky jedna přes druhou a narážely na sebe prudce jako vlny, jež bijí do útesů.

„Bylo to na téhle lodi,“ řekl Hoskuld nostalgicky, „rok předtím, než byl Erik vyhnán z Jorviku a než zemřel poté, co ho napadl ze zálohy Osulf, který pak ovládl celou Northumbrii.“

Kdy to bylo – před dvaceti pěti lety nebo ještě dřív? Olaf se díval na Hoskulda a v hlavě mu vířily myšlenky a představy jako chechtající se raci. Na sobě však nedal nic znát, tvář měl stále nepohnutou a tajemnou jako nějaké skryté skalisko.

„Sveina Kolbeinssona zajali na místě, kde Erik z Jorviku zemřel, ale jemu se po nějakém čase podařilo z otroctví utéct a prchnout na ostrov Man. Zdá se, že pak zanevřel na bohy Asgardu, protože se k němu otočili zády. Stal se proto Kristovým mnichem a žil na severu ostrova Man v kopcích kolem Holmtunu. Před časem zemřel, ale než navždy odešel, svěřil jistému mnichu Drostanovi jedno tajemství, které se má dovědět pouze ten, kdo pochází z linie Ynglingů.“

Z Hoskulda se tato slova valila jako proud, ale po těch posledních se zarazil a odmlčel, protože si uvědomil, co řekl. Olaf pomalu přikyvoval, jak mu docházelo, o co ve skutečnosti jde.

„Ty jsi místo toho ale plul do Dyfflinu,“ řekl tiše.

Hoskuld, který si olizoval rozpraskané rty, přikývl.

„Na Drostanovu žádost,“ řekl váhavě.

„Ty nejsi žádný hlupák, Hoskulde Obchodníku, vytáhl jsi to tajemství z mnicha Drostana a teď víš, co mi potřebuje říct.“

„Jen vím, o co jde,“ dokázal se sebe tiše vypravit Hoskuld. „Je to ta Ódinova dcera. Neřekl mi ale, kde leží.“

„Takže Erikova sekyra, samotná Ódinova dcera, je stále na světě a jeden mnich ví, kde ji najít,“ řekl Olaf.

Teď byla řada na přísežných bratrech, aby se ošili, protože chápali, jakou cenu má Erikova Krvavá sekyra, jež byla znakem pravého syna z rodu Ynglingů – a velitelskou zástavou, za kterou by muži ochotně přicházeli a pod níž by se šikovali k boji. Z tohoto důvodu a kvůli kouzelné moci měla větší cenu, než kdyby byla celá ze zlata.

„Olaf Irský sandál, *jarl* a král v Dyfflinu?“ přemýšlel hlasitě Olaf Vraní kost a pohrával si přitom se svou sekyrkou. „No, je už starý, ale je to pořád Severan, a nikdo nenáviděl Erika Krvavou sekyru víc než on. Copak jeden druhého nevyhnal z Jorviku?“

Hoskuld krátce sklonil hlavu na znamení souhlasu a ti, kdo tento příběh znali, společně přikyvovali. Erik byl vypuzen z Jorviku přinejmenším jednou a Olaf Irský sandál alespoň dvakrát. Gorm mružel a stíhal svého kapitána zlými pohledy.

„Nuže,“ řekl Olaf Vraní kost, „tys to poselství nejdřív sdělil Irskému sandálu, a pak jsi s ním plul na Orkneje.“ Jeho hlas nyní zněl temně a vražedně. „Za Thórfinnem jsi s ním nejspíš neběžel, co?“

„Thórfinn zemřel,“ prořekl se Gorm. „Teď tam společně vládnou jeho čtyři synové – Arnfinn, Havard, Ljot a Hlodir.“

„Na Orknejích vládne jen jeden člověk,“ vyjel Olaf. „Je ještě živá, ta Čarodějnice?“

Hoskuld dokázal odpovědět jen tichým zasténáním. Gunnhilda, Erikova královská manželka, čarodějnická Matka králů – Hoskuld si najednou vzpomněl na všechno, co se o ní říkalo. To ona přece poslala své syny, aby zabili Olafova otce. Pak pročesávali celý svět ve snaze najít i jeho syna a ženu. Nyní ten štvaný syn stál před ním se sekyrou v ruce, pozoroval ho ledovými očima a jedno obočí měl nadzvednuté. Hoskuld se proklínal za to, že na tyhle události zapomněl.

„Arnfinn se oženil s její dcerou,“ zamumlal.

Olaf Vraní kost potěžkal svou sekyru, jako kdyby si ji chystal v ruce pro úder.

„Takže ty jsi dovezl zprávu Olafovi Irskému sandálu, který byl vždycky Erikovým nepřítelem a protivníkem – dostal jsi zapláceno, než jsi utekl? A pak jsi s ní plul za Gunnhildou, Čarodějnici, která byla Erikovou ženou. Z Orknejí jsi musel taky utéct – a to ze stejného důvodu jako z Jorviku. Došlo ti tehdy už všechno, Hoskulde Obchodníku? Že to, co víš, ti nepřinese zisk ale jen obrovské nebezpečí?“

Olaf při těchto slovech spaloval Hoskulda pohledem a v ruce, v níž držel sekyru, mu zaškubalo.

„Jsi odsouzen k záhubě,“ prohlásil vzápětí a tvář měl chmurnou jak skalisko porostlé lišejníkem.

„Jsi odsouzen k záhubě stejně jako ten Drostan, kterého jsi určitě zradil kvůli zisku. Irský sandál bude chtít, abys už nikdy nepromluvil, a ta orknejská Čarodějnice taky. Kde je Drostan? Zabil jsi ho?“

Hoskuld nadzdvihl obě obočí tak, že se spojila jako křídla vrat.

„Určitě ne, já ne. To on mě požádal, abych ho vzal na všechna ta místa a nakonec do Borgu na severu Alby, kde jsme ho nechali, abychom pluli hledat *jarla* Orma, jak žádal.“

Hoskuld se snažil vydržet spalující pohled podivných Olafových očí, ale nedokázal to a musel zamrkat. Vzápětí máchl rukama, jako by ho chtěl od sebe odehnat.

„Ten mnich žije – proč bych ho zabíjel a pak se namáhal plout do Hammaburgu a hledat Orma – a tebe?“

„Protože jsi zradil,“ řekl tiše Olaf Vraní kost a naklonil se trochu blíž k sinalému Hoskuldovi. „Je to tak? Jsi nepřítel, který mě chce vidět mrtvého, nebo mi přeje ještě něco horšího? Proč jsi plul na Man, když je ten mnich v Borgu?“

„Nechal na tom ostrově něco u mnichů,“ řekl Hoskuld. „Nějaké psaní.“

Olaf chtěl vědět jaké a kupec vysvětloval.

„Nějakou zprávu. Měl jsem ji vyzvednout při návratu a doručit ji Ormovi.“

Ormovi? Olaf přivřel zamyšleně jedno oko. „A doručil jsi ji?“

Hoskuld přikývl.

„Víš, co v té zprávě bylo?“ zeptal se mladík a přitom soustředěně Hoskulda pozoroval.

Kupec zavrtěl hlavou a v tom pohybu byl nyní už více vzdor než obava.

„Měl jsem ti o tom říct,“ odpověděl zahořkle, „když jsi se mě ptal, proč vůbec plujeme na Man.“

Olaf Vraní kost na sobě nenechal znát rozladění. Zpočátku si jednoduše myslel, že Hoskuld chce se svým podivným zbožím plout jen na Man. Tímto svým nepříjemným omylem se ale už nyní nechtěl víc zabývat. Teď předpokládal, že Hoskuld buď dostal zapláceno, aby plul na další místo, nebo si Drostan našel nějakou vlastní loď.

Najednou mu bylo jasné, že mnich Drostan nechal zprávu v latině, kterou Hoskuld nečetl. Kupec znal runy a rozuměl zářezům na účetních tyčinkách, latinsky ale neuměl. Mohl tedy přivést to sdělení Ormovi, aniž by znal jeho obsah.

Pak se mu do mysli vplížila myšlenka studená jak led – je to past, která ho má nalákat na Man.

Řekl svůj názor, ale Hoskuld se zatvářil krajně pohrdavě.

„Proč by ti Orm chystal léčku?“ vyjel. „On ví, jak uvažují mnichové. Nebude jediný, kdo tu zprávu může mít.“

Tuhle věc musel Olaf Vraní kost připustit – věděl, že mniši by její text opsali a založili do svých archivů. Pokud by připlul na Man, dostal by se k ní jednoduše tak, že by uvedl Ormovo jméno a k tomu nabídl jako drobnou odměnu nějaké stříbro. Olaf měl přesto strašnou chuť zatnout Hoskuldovi, který na něj civěl s pusou dokořán, sekýru do hlavy. V návalu vzteku už pozvedal ruku, ale pak se zarazil, protože si pomyslel, co by tomu řekl Orm. Nakonec dospěl k názoru, že se svého *jarla* tento rok už natrápil dost. Zpotil se ale, protože musel vyvinout ohromné úsilí, aby se ovládl a Hoskulda nezabil. Ruku se sekýrou vlastně spustil spíš z touhy dostat se k mnichově zprávě, než kvůli přání nerozzlobit Orma.

„Doprav mě na Man, kupče,“ dokázal ze sebe chraplavě vypravit. „Přesto tě možná hodím rybám, jestli ta plavba bude trvat příliš dlouho – a taky v případě, že tu zprávu získám, nebo že mě zkusíš podvést.“

„Nikam plout nemůžeme,“ přerušil ho nasupeně Onund, který se skláněl nad kormidelním veslem a hrb se mu tyčil nad tělem jako ostrov nad mořem. „Moře nás bude unášet tak dlouho, dokud tohle nepřivážeme. Doneste všechny provazy, který máte. Můžu nás dostat bezpečně k pevnině, potom ale musíme sehnat nějakou pořádnou kůži.“

„Pospíším si, hrbáči,“ odpověděl mu Orknejan Halk, který hleděl ke vzdálené pevnině. „Vypadá to, že žraloci už svou tresku našli.“

Vzápětí ukázal na malou čárku v dáli a všichni na lodi se tím směrem podívali. Ta tmavá věc se neustále zvětšovala a rozstříkovaly se kolem ní malé obláčky bílé pěny. Byla to místa, kde se zanořovala do vody vesla.

„Takže my všichni jsme odsouzený k záhubě,“ sykl Gorm s vyvalenýma očima. Pak ale leknutím vyskočil, protože Kaetilmund ho plácl po zádech a řekl: „Děláš si zbytečně velké starosti.“

Gorm viděl, že přísežní bratři se najednou pohybují s takovou hbitostí, jakou u nich viděl poprvé od té doby, co se nalodili. Muži otvírali námořnické truhly, vybalovali z ovčích kůží drátěné košile a velké helmice s nádhernými chocholy z koňských žíní, namazané olejem, aby na moři nerezivěly.

„Tohle je práce pro nás,“ zabručel Murrough macMáel, zazubil se a významně zvedl svou válečnickou sekyru s dlouhým topůrkem. „Jestli chcete, můžete se připojit... nebo se jenom dívejte.“

Gorm si olízl rty a podíval se na ostatní členy posádky *Rychlého kluzáku*, kteří měli všichni na tváři stejný výraz.

Nebyl to strach, ale úleva, že nejsou Frísové.

Hrodfolc se usmíval, třebaže ho bolely zuby. Už mu jich mnoho nezbývalo, ale těch několik, co ještě měl, ho v poslední době neustále týralo. Ani tahle bodavá bolest mu však nemohla zahnat z tváře úsměv, který se na ní usídlil od chvíle, kdy hlídky přišly do *terpu* se zprávou, že jen kousek od pobřeží se jako nemocná kráva převaluje bachraté obchodní plavidlo.

Už dlouho na takovou kořist nenarazili. Lodě se snaží proletět podél tohoto pobřeží rychle jako šípy, mumlal si Hrodfolc, protože jejich posádky znají lupičskou a zabijáckou pověst lidí, kteří na něm žijí.

Otočil se zpět do člunu, v němž zabíralo do vesel dvacet mužů. Potili se, chroptěli námahou a hnali jeho před s hadí hlavou černými, líně se zvedajícími vlnami. Nemáme žádný stěžeň a plachtu, pomyslel si Hrodfolc, proto nám obchodní lodě s dobrým větrem v zádech můžou vždycky uniknout, a my jen marně veslujeme v brázdě, kterou za sebou zanechají.

Tentokrát to bude ale jinak. Tentokrát poteče krev a bude se loupit.

„Přidejte, přidejte,“ zařval, i když ho zuby kvůli tomu rozbolely ještě víc. Ten bohatý náklad ho volal a on přímo viděl a cítil, jaká kořist na ně čeká – vlna, obilí, kůže, soudky s nasolenými rybami nebo pivem nebo sýrem, bedny nacpané přezkami, botami, pepřem. Možná dokonce i zlato a stříbro. Třeba i med nebo nějaké jiné sladkosti, které by se tak hodily po dlouhé zimě. Hrodfolcovi se v ústech začaly sbíhat sliny.

„Rychleji, rychleji,“ zakřičel znovu, jeho muži zasténali a ještě víc se opřeli do vesel. Měli divoce rozčuchané vlasy i vousy a u rukou zbraně, aby je mohli uchopit okamžitě poté, co přestanou zabírat a vtáhnou vesla do lodi.

Hrodfolc sledoval bachratý *knarr* a snažil se na jeho posádku, na její muže přivolat to nejhorší. Rozseká je na kusy, rozcupuje na cáry...

Vzápětí přirazil se svými lidmi k pomalu se pohupující obchodní lodi

a uviděl v ní několik sinalých tváří, čtyři, možná šest, a začal se svými téměř bezzubými ústy usmívat ještě víc. Vesla zapleskala o vodu, nato se ozval rachot, jak je jeho muži vytahovali do dlouhého, štíhlého člunu okamžik předtím, než jemně přirazil celou svou délkou k boku *knarru*. Několik z nich se snažilo obě plavidla k sobě připoutat provazy, další chňapli zbraně a pokoušeli se vydrápat nahoru přes bok přepadené lodi, která byla vyšší než jejich člun. Hrodfolc se s divokým šklebem hnál v čele této smečky a v každé ruce třímал sekuru.

Pro něj a všechny jeho muže bylo ale krajně nemilým překvapením, když se před nimi náhle objevily štíty, které vytvořily hradbu, jež jim zcela uzavřela cestu. Ještě horší bylo, že přes ně někdo najednou řal dolů dlouhou válečnou sekou tak rychle, že se Hrodfolc okamžitě schoval za bok *knarru*, i když nebyl terčem toho úderu. Sekyra zajela do boku jeho člunu a mocné ruce, které jí vládly, ho přitáhly k přepadenému *knarru* se stejnou silou a neodvratností, s jakou muž k sobě přivine ochotnou, vzdávající se milenku.

Olaf Vraní kost viděl, jak ten skoro bezzubý muž, který vedl fríské lupiče, zírá s otevřenými ústy na štítovou hradbu před sebou a na muže v drátěných košilích ozbrojené oštěpy, kteří stáli za ní a zlověstně hleděli zpod svých přileb s chocholy z koňských žíní. Jeho tvář byla velkou runou značící naprosté zděšení.

Olaf vrhl oštěp a trefil muže přímo doprostřed otevřené pusy s čnicím křivým zubem, který vyletěl ven. Chlap padl dozadu a přitom z něj na jeho posádku stříkala krev a kaše z mozku. Olaf vzápětí hodil levou rukou druhý oštěp, který projel dalšímu Frísovi stehnem a připíchl ho ke dnu člunu s hadí hlavou na přídi – chlap nařikal a křičel stejně pronikavě jako racek.

Přilétala ale další kopí a muži ve člunu vrískali a mlátili sebou jako slepice v kurníku, do kterého se dostala liška. Několik z nich chytilo vesla a snažilo se odstrčit plavidlo od *knarru*, ale Murrough držel železnou silou topůrko své zaťaté dlouhé sekury a nedovolil to. Frísové raději začali skákat do moře, než aby čekali na palubě člunu na smrt, protože přísežní bratři byli jako železné pilíře s ohromnými kulatými štíty, které vrhaly oštěpy a pak sekaly meči do houpajícího se člunu s hadí hlavou na

přidi. Fríští lupiči měli na sobě jenubohé vlněné oblečení barvy bláta a dřevěného uhlí, oštěpy se zrezavělými hroty a malé sekry.

Výzbroj některých z nich byla dokonce ještě horší. Drosbo ustoupil o půl kroku dozadu, když se na něj s jekem vrhl jeden z těch lupičů jen s nožem. Muž bojoval se zoufalostí krysy zahnané do kouta, Drosbo ho ale s úsměvem klidně nechal, aby po něm sekl. Čepel nože mu neškodně sjela s lehkým skřípavým zvukem po drátěné košili a Frís si uvědomil marnost svého počínání.

Právě když začal uvažovat, že zkusí Drosbovi zaútočit nožem na tvář, dostal od něj ránu mečem. Drosbo ho ťal mezi krk a rameno. Rána byla tak mocná, že Frísovi odletěla celá paže i s nožem do moře.

Drosbo vzápětí kvílejícího lupiče tvrdě kopl do hrudi, chlap se zvrátil dozadu a ve spršce stříkající krve spadl do pomalu se dmoucích, černo-černých mořských vln.

Následoval okamžik ostražitého vyčkávání, potom Murrough zamručel jako právě probuzený medvěd a odplivl si na znamení, že boj je u konce. Vzápětí začal uvolňovat z obšívky člunu s hadí hlavou svou zaťatou válečnickou sekry. Nato se napřímil a protáhl se, aby si uvolnil přílišnou námahou ztuhlé svaly na krku a na ramenou. Muži z Hoskuldovy posádky zírali s vyvalenýma očima a křečovitě otevřenými ústy na mrtvoly, na jezero krve, které se přelévalo sem a tam v útrokách člunu s hadí hlavou, a na Frísy, kteří byli ještě naživu a zoufale se snažili plavat k daleké pevnině. Lapali po dechu a jejich černé hlavy stoupaly a klesaly v rytmu s blyštící se hladinou moře.

„Tak to by bylo,“ zavrčel Onund a plácl šokovaného Orknejana Halka po rameni. „Běž se podívat, jestli najdeš nějaké pořádné provaz.“

Holmtun, ostrov Man, v téže době...

POSÁDKA KRÁLOVNY ČARODĚJNICE

Vítr se honil ve větvích stromů a prudce čechrал keřům listy. Ptáci se před ním schovali, nebo museli změnit trasu letu a rychle uhnout. Měli s tím tolik práce, že se ani neozvali na protest.

Slunce přesto o sobě dávalo vědět, takže jízda v drátěné košili a vlněné

tunice byla v jeho paprscích vyčerpávající. Obloha byla bílá jak oko mrtvého muže a Ogmund musel v té záři mžourat.

Byl unavený. Všichni se vyčerpali ježděním po kopcích a vřesovištích, kleli, plivali a podkovy jejich znavených koní zvonily o kameny ležící na svazích.

Někde tam vpředu, pomyslel si Ogmund, který odhadoval vzdálenost a mžoural přitom tak, že ho bolelo celé čelo, jsou ti lupiči. Jdou po svých. Jak si může člověk, který jde pěšky, držet tak spolehlivý náskok? A co je to vlastně za lidi? Kdo se to opovážil loupit v tomto koutě ostrova Man, kde se nic takového nestalo už roky?

„Nějaký válečník,“ ozvalo se jako v odpověď. Ogmund se otočil k Ulfovi, který se vypínal v sedle, aby lépe viděl, a ukazoval k zalesněnému kopci před nimi. Ulf měl oči jako ostříž, ale Ogmund tu postavu, která se rýsovala proti slunci, už viděl také.

„Tak jsme je teda chytili,“ řekl a cítil, jak se mužům za ním po jeho slovech ulevilo, protože teď budou moci konečně sesednout z koní a trochu ulevit svým zmučeným zadkům. Nato přehodil nohu přes sedlo a sjel na zem, přesto ale celou dobu pozoroval postavu na kopci. Nemá strach, napadlo ho okamžitě. Ten muž se choval, jako by právě pojedl chleba se sýrem a nyní se ležérně šťourá v zubech. Ogmund proto pocítil neklid a podíval se za sebe, aby se uklidnil pohledem na vlastní muže, kteří vytahovali zbraně a zapínali si pod bradou řemínky přilbic.

„Co si o tom myslíš, Ogmunde?“ zeptal se Ulf.

Že tady něco páchne, chtělo se odpovědět Ogmundovi. Že ti mniši, jejichž ubohý kostelík byl vyloupen, mluvili jen o třech mužích, zatímco já jich mám dvacet, takže by se ten chlap neměl chovat, jako kdyby byl v bezpečí u sebe doma.

Ogmund rozpráhl paže a shrnul stav věcí, aby sám sebe trochu uklidnil. „Jeden mnich dostal trochu po hubě,“ řekl a už když ta slova pronášel, věděl, že znějí kňouravě. „Nic cenného ale ti chlapi z kostela neukradli, jen trochu pomačkali pár pergamenů. To mi připadá jako podivný zločin – tři nájezdníci v drátěných košilích a s dobrou výzbrojí, ale neukradnou nic, co by mělo nějakou cenu. Vezmou si pár pergamenů, které ale po přečtení vrátí. Kdo kdy viděl, aby nějaký lupič s ošoupaným zadkem uměl číst tyhle mnišské čmáranice?“

„Zkus tohle říct *jarlu* Godredovi,“ odpověděl mu stručně Ulf. Bylo jasné, že podle jeho názoru už všichni měli stoupat nahoru po svahu s nastavenými štíty a připravenými zbraněmi. Ogmund nepochyboval, že Ulf právě tohle Godredovi řekne, až se bude moci těsně naklonit k jeho uchu, a že *jarl* pak bude mít mnoho co říci jemu, Ogmundovi, a on určitě z jeho slov nebude šťastný. Ne nadarmo se pánovi tohoto zastrčeného koutu ostrova Man přezdívalo Ostrý jazyk – ale nikdy mu to nikdo samozřejmě neřekl do tváře.

Ogmund z tohoto důvodu a také kvůli špatnému počasí nijak neprotestoval, když Godred před krátkým časem vybral Ulfa, aby šel a zjistil, zda je zpráva, že v chatrči v odlehklých kopcích byla nalezena těla dvou mrtvých mnichů, skutečně pravdivá. Ulf těla obou mužů, nyní již ožraná od krys, opravdu našel. Ještě pořád se kvůli tomu chvástal, třebaže mu na té výpravě nehrozilo žádné nebezpečí, jak mu Ogmund opakovaně připomínal. Nyní to ale bylo právě naopak – k žádnému těžkému zločinu ještě nedošlo, přesto nebezpečí bylo velmi reálné. Ulf chtěl ale zjevně Ogmundovi a ještě více *jarlu* Godredovi ukázat, jak už je připraven čelit jakékoli výzvě.

Ogmund si povzdychl a gestem ruky dal mužům pokyn, aby začali postupovat vpřed. Třem ale nařídil, aby zůstali u koní. Ulf zůstával v sedle, což Ogmunda dopalovalo, protože se kvůli tomu zdálo, že velí on. Ogmund si přál Ulfovi nařídít, aby sesedl, věděl však, že by takový rozkaz vyzněl uboze. Rád by také znovu vyskočil na koně, ale nebyl si jist, zda mu pro tento úkon zbývá v nohou dost sil. Velmi ho totiž tížila drátěná košile, kterou měl na sobě. Zaplavilo ho zoufalství z vědomí, že bývaly časy, kdy by nad tím vůbec nepřemýšlel a byl by dávno v sedle.

Už jsem příliš starý, pomyslel si chmurně. Všichni to vědí a Ulf hoří netrpělivostí mě nahradit.

Postava na kopci byla náhle velmi blízko a Ogmund se vyděsil, jak mohl tak dlouhou dobu jít ztracen ve vlastních myšlenkách a vůbec si to neuvědomovat. Oklepal se jako pes, aby se probral, a upřeně si toho muže prohlížel.

Chlap byl velký a na hlavě měl přilbu s kroužkovým závěsem přes tvář, takže mu z ní nebylo vidět nic kromě očí, které svítily jako dva světlé body z hlubiny jeho jinak zakrytého obličejce. Přilba byla velmi pěkná, zlacená

a se zvednutým chocholem, pečlivě naolejovaná a vycíděná. Muž měl na sobě také dlouhou drátěnou košili a díky tomu bylo vidět, že je sice silný v pase, ale ne tlustý. Štít měl přehozený přes rameno a jednu ruku lehce položenou na jílci meče ve zdobené, kožené pochvě. Sám jílec byl ale bez jakýchkoli ozdob, jen celý železný a potažený silnou, hustou tkaninou.

Pohled na tohle všechno zvýšil Ogmundův již tak hluboký neklid. Nějaký ubohý lupič mohl mít klidně pěknou helmici, ale rozhodně by o ni tak moc nepečoval, protože by to pro něj byla jenom jedna z mnoha věcí, které už ukradl. Muž se také nechoval jako nějaký zlodějíček. Stál tak, jako by mu půda pod nohama patřila.

„Kdo jsi?“ zeptal se Ogmund velitelsky.

„Gudrod Eriksson z Orknejí.“ Hlas zněl tomu bojovníkovi kvůli kroužkovému brnění, které měl přes tvář, kovově a nelidsky. Několik Ogmundových ozbrojenců couvlo, když uslyšelo to jméno a zvuk Gudrova hlasu. Syn Krvavé sekyry? A na Manu?

„Orkneje tady teď nevládnou,“ řekl Ulf pohrdavě.

„Teď ne,“ odpověděl mu Gudrod nenuceně, „možná třeba ale zase brzy budou.“

Z lesa vyšel další ozbrojený muž v drátěné košili. Zastavil se nalevo od Gudroda a asi krok za ním. Měl úzkou tvář a výraz lasice, který nezmírnil ani zastřižený vous na bradě ani široký, silně zploštělý nos. Zdálo se, že ho někdo musel přes tvář praštit lopatou. Jeho vzhled Ogmunda fascinoval.

Pak tiše vyklouzl z lesa ven třetí, který byl oblečený jen do červené tuniky a zelených kalhot. Obě části oděvu měl ale již tak vybledlé, že se jejich barvy daly stěží rozeznat. Byl mladý, meč měl zastrčený do kruhu na opasku, ale na sobě žádné brnění, dokonce ani helmici na hlavě. Tvář s dětsky hladkou pletí, nepoznamenanou válkou ani drsným počasím, mu rámovaly černé vlasy, díky nimž vypadal jako anděl, kterého Ogmund viděl namalovaného na hrubé zdi velkého kláštera v Holmtunu. Tenhle andílek se ale pohyboval divně – s tichostí a hbitostí vlka.

„Vyloupili jste kapli,“ pokračoval Ulf a Ogmund už toho najednou měl dost. Kvůli trojici těchto nájezdníků, která před ním tak klidně stála, už byl vzteklý jako zmoklá kočka, a teď si Ulf ještě hrál na velitele. Čeho bylo moc, toho bylo příliš.

Ogmund proto zaskřípal zuby a řekl drsně: „Až budu potřebovat, aby někdo mluvil, Ulfe Björnssone, najdu si psa a nechám ho zašťekat.“

Někdo vzadu za Ogmundem se uchechtl a Ulf vzápětí škubl vztekle uzdou tak silně, že jeho kůň na protest trhl prudce hlavou a z huby mu vystříkla pěna.

„Ty tu velíš?“ chtěl vědět Gudrod a Ogmund přikývl. Muž s ploským nosem se zasmál vysokým tenkým hlasem. Ogmund si ale všiml, že se mu horní ret lepí na zuby, a tato známka nervozity u jednoho z jeho protivníků ho trochu uklidnila. Náhle si uvědomil, že nos toho člověka v sobě nemá žádnou kost, a proto je tak ploský.

„Kostel neutrpěl žádnou škodu,“ řekl Gudrod nenuceně svým dutým, kovovým hlasem. „Šlo o nedorozumění. Hledali jsme pouze osvícení, nikoli cennosti. Jednomu z těch kněží jsme ale nebyli dost křesťanští. Jsem ale pokřtěný a všechno to další, a proto jsem stejně dobrý křesťan jako ty, ať už jsi kdokoli.“

„Jsem Ogmund Liefsson, jeden z vyvolených *jarla* Godreda,“ odpověděl Ogmund bezděčně a pak se začal v duchu proklínat za své nevhodné chování.

„Godred? Haraldův syn? Ten, co mu skoro nikdo neřekne jinak než Ostrý jazyk?“ vyptával se Gudrod a ani kroužkový závěs, který měl přes ústa, nedokázal zakrýt jeho pobavený tón.

„Pořád řve jako býk, kterému vlezla do řiti vosa?“

Několik mužů se potichu zasmálo a Ogmund se k nim trochu otočil, aby zmlkli.

Rozhodl se, že Gudrodovu otázku bude ignorovat, a místo toho se sám zeptal: „Jaké osvícení? Co přivádí posledního ze synů Erika Krvavé sekry celou tu cestu až sem do nějaké maličké kaple v divočině ostrova Man? Hledá snad tvoje mamka kněze, kterému by se mohla vyzpovídat ze svých hříchů?“

Ironický náznak, že Gunnhilda by musela kvůli rozhřešení plout až na Man, protože nikde blíž k Orknejím by jí ho žádný kněz nedal, Ogmundovým mužům neunikl a za zády se mu proto znovu ozval smích. Ogmund byl velmi potěšen.

Gudrod se možná mračil, ale to věděl jen on, protože obočí měl skryté

pod okrajem přilbice. Rozpřáhl však ruce ve vstřícném gestu a vyvolal tím dojem pousmání.

„Jistého kněze jsme samozřejmě hledali,“ odpověděl. „Zdá se ale, že není po ruce. Takže odejdeme tak mírumilovně, jak jsme přišli.“

„Ha!“ zaburácel Ulf. „Ty i ti tvoji dva chámové dostanete, co si zasluhujete – smyčku kolem krku.“

Hlava s kroužkovým brněním na tváři se k Ulfovi otočila, a přestože se dívala jen na něj, i vedle stojící Ogmund pocítil sílu spalujícího pohledu jejích očí, ztrácejících se v hlubokém stínu pod okrajem helmice.

„Tiše, chlapče,“ řekla svým kovovým hlasem. „Teď mluví muži.“

Ulf zavyl vzteky a Ogmund zaslechl charakteristický svištivý zvuk meče prudce vytrženého z pochvy.

„Zastav!“ zařval, ale Ulf měl už oči podlité krví a divoce pobídl svého koně, který právě začínal dřímat a nyní se s leknutím probral. Vyděšeně poskočil dopředu a Ulf, který neměl třmeny, ztratil rovnováhu a jak se ji snažil znovu získat, divoce kolem sebe mlátil mečem.

„Ode,“ řekl ploskonosý muž za Gudrodem, „zabij ho.“

Pohledný mladík se prosmýkl vzduchem tak hladce a rychle jako hedvábí kroužkem prstenu. Ogmund nikdy předtím nezažil, že by se někdo dokázal pohybovat tak rychle. Viděl to ale jasně na vlastní oči. Bylo to, jako když blesk ozáří za noční bouřky na okamžik nebe a v jeho světle se najednou mihne nějaká postava. Ten kluk vyškubl prsty levé ruky meč z kruhu na opasku, pak ho pravou chytil ve vzduchu, udělal jeden, dva, tři kroky, vyskočil, ve výskoku se otočil, aby jeho úder měl co největší sílu, a řal. Celé to trvalo jen mžik.

Ozvalo se cinknutí, pak mlaskavý zvuk a vzápětí mladík jménem Od dopadl bezpečně na obě chodidla a bez nejmenší známky vzrušení se otočil, aby se vrátil na původní místo. Něco kulatého a tmavého jednou nebo dvakrát poskočilo na zemi a dokutálelo se Ogmundovi téměř až k nohám.

Ulfův kůň popoběhl, pak ucítil železitý pach krve, zaržál a zkusil utéci. Bezhlavé tělo na jeho hřbetě, kterému z krku stříkal rudý proud, se naklonilo a nakonec se sesulo na zem mezi janovce.

Rozhostilo se ticho. Ogmund se podíval na tu věc u svých nohou a zjistil, že na něj šokovaně hledí levé Ulfovo oko. Pravé se při pádu rozbilo. Z okrajů na krku Ulfovy utaté hlavy pomalu vytékala lepkavá, vodnatá krev.

„To je celý Od,“ řekl Gudrod svým kovovým, nelidským hlasem a mávl jednou rukou k andělsky vyhlížejícímu mladíkovi za sebou. „Přezdívá se mu Hrafnans.“

Havraní rej. Byla to tak trefná přezdívka, že muži při jejím vyslovení zadrželi dech. Téměř viděli, jak tito černí ptáci posedávají na větvích, vesele přešlapují z nohy na nohu a těší se na mrtvolu, které jim tenhle mladík nechá. Od mezitím poklekl na jedno koleno, meč před sebou držel jako kříž a modlil se. Teprve když olízl z jeho čepele Ulfovu krev, uvědomili si všichni, že se modlí k bohu války Tyrovi, pěstounovi vlka, a že mu právě věnoval Ulfův život jako oběť. Jen to zašumělo, jak muži rychle zvedali ruce, aby se pokřižovali.

„Měl bys vědět, že Od je pouze jedním z členů mé posádky. Taky jsem z Orkneji nepříplul na nějakém malém *faeringu*,“ poznamenal Gudrod. „Koneckonců jsem syn královny Gunnhildy a krále Erika Krvavé sekery.“

Ogmund si olízl rty. Jednou chtěl na koni přeskočit malý potok, aby se dostal na druhý břeh, který byl travnatý. Zvíře se ale vzpíralo a on je proto bil tak, že začalo krváčet. Nakonec skočilo, ale ukázalo se, že to, co vypadalo jako pevný břeh, byl ve skutečnosti nebezpečný močál. Kuň pak dlouho bojoval, aby se dostal znovu na pevnou půdu, a Ogmund se na něm celou tu dobu strachy potil, protože věděl, že když v těžké drátěné košili spadne z jeho hřbetu do bažiny, je ztracen.

Nyní pocítil nával stejné hrůzy. Byl si jist, že v lese za Gudrodem jsou schováni muži. S kolika loďmi příplul syn Krvavé sekery z Orkneji? Proboha, jeho sestra je manželkou tamějšího *jarla* – kolik lodí s sebou vzal? Ogmund v duchu viděl stovky mužů schovaných v lese.

„Takže my odplujeme,“ uzavřel Gudrod hlasem stejně ledovým jako kovové kroužky, které mu kryly obličej. „Vy nás nezastavíte.“

Tak se také stalo. Ogmund se díval, jak ti tři mizí, a pak jednou nohou rýpl do Ulfovy hlavy.

„Seberte ji,“ řekl. „Odvezeme ho zpátky a všem řekneme, že zemřel kvůli své pýše a hlouposti a taky že ti tři mizerní lupiči ve skutečnosti nebyli tři, ale že jich byly stovky a vedl je orknejský princ. I když měli velkou přesilu, my jsme je díky své neohroženosti zahnali.“

Ostatní souhlasili, protože na to, aby dokázali bojovat, měli příliš velký strach a věděli to. Tuto svou hanbu chtěli před světem utajit. Drobně